

Óázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Nem ítélni, jobban szeretni

„Negyedórás” kegyelmeink
Lenne a munkatársam?
Van valamid
Elfogadom
Irgalom
Élek!

2015/4

IT

Fókuszváltás szótárral

ni, eljűk tolakodnak, hogy már megint mérgeleđtűnk a szomszéd miatt, elkéstűnk a megbeszélésről, kapkodtűnk amiatt, hogy rosszul osztottuk be az időnket. Sűrgettűk csemeténket a cipőkötésnél: „mi lesz már, ne piszmoĵi, elkésűnk!” Tűrelmetlenül oktattuk ki 80 felé közeleđő idős szűlőnk: „miert

A hogy a fényképezésnél nem mindig, hogy mire fókuszalűnk – az alakra vagy a háttérre –, így van ez az érzéseinkkel és az eseményekkel is.

Összeszámoltűk már, hányféle érzése is lehet egy embernek? Minap kezembe került egy lista, ezen 265 érzést számoltam meg ötféle kategóriába sorolva a pozitívakat (békés, szerető, örömteli, játékos, nyitott), ötfélebe a negatívakat (zavarodott, szomorú, félelem, fájdalom, veszteség).

Mennyi sokféle érzellemmel rendelkezűnk! Megkönnyebűlt, felszabadult, hálás, szemérmes, örömmel csordultig telt, büszke, derűlátó, kíváncsi, csodálkozó... Tanácstalan, elveszett, túlterhelt, elárvtűk, ideges, félűnk, nyűgős, ingerlékeny, erőtlen, védtelen, sebezhető...

Ha esténként végigvessűk, milyen érzéseink voltak napközben, rájövűnk, hogy milyen nehéz a jó dolgokat előhív-

nem kérsz már időpontot az orvoshoz?” Mennyi, mennyi beazonosítandó negatív érzés, esemény! Mindeközben ott lapulnak a jó érzések is, csak azt ösztönösen kevésbé vessűk észre. Micsoda fényjátékok voltak az égen délután! Jól esett egy dicséretet kapni a főztömre az aműgy mogorva kamasztól. Meginni egy pohár bort életem párjával este fektetés után.

Minden rossz gondolatűnkát átfordíthatűnk egy pozitív szótárral, valahogy így:

„Korán kelés: korai ölelések és puszik. Kitakarítandó lakás: fedél a fejűnk felett. Sok szennyes ruha: van ruhánk, amit hordhatűnk. Tornyosuló mosatlan: van étel, amit megehetűnk. Kitakarítandó WC: van vízvezeték a házban. Zaj: nem vagyok egyedűl. Szűntelen kérdések: a gyermek egyre okosabb.

Esti szinte fájó kimerűltség: élek!”

Tartalom

Örömvadászat	3
Esszé	5
Életünkben	8
Kentenich atya	41
Pápára figyelünk	43
Gyermeknövelde	46
Kincsesláda	48
Oázis konyha	49
Van/Nincs boruk!	52
Gólyahír	52
Gyerekszaj	53
Hírek	53
Fiatalok Oázisa	58

Jelenlegi számunk házigazdája
a **Pécsi Régió** volt,
köszönjük a munkájukat!

Őket az **Óbudavári Régió** követi.
A következő Oázis központi témája:
**A család belső megerősítése
jelenlétünkkel**

Lapzárta: **2016. február 15.**

Várjuk a témához kapcsolódó írásaitokat
az oazis@schoenstatt.hu címre!

ISSN 2063-0441

OÁZIS 2015. december, XXV. évf. 4. (80.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Endrédy Pisti és Orsi
- Készítették: Andai Anikó, Bodó Marci és Rita, Csermák Kálmán és Alice, Dobosiné Rizmayer Rita, Edöcsény Levente és Márta, Endrédy Gábor, Endrédy Pisti és Orsi, Fehér Zoltán és Marika, Gamper Alice, Gertrúd Mária nővér, Gólya Zoltán és Otília, Gyuk Balázs és Katus, a JUVENÉ házaspárjai, Kentenich atya, Keszei Kristóf, Kovács Filó, Krámlai Péter és Krisztina, Lázár Ádám és Sonja, Lőw Helga, Makuk János, Mészáros Zsuzsa, Nádudvari Rita, Oláh Gyöngyvér, Palásthy Gergely, Ramocsai Balázs, Rákóczy László, Sallainé Karikó Éva, Schumicky András és Ildikó, Szelestei Hanna, Tilmann atya, Török Orsolya, Varga Károly és Erika, Vidra Zoli és Rita, közösségünk tagjai, és még sokan mások.
- Szöveget gondozta: Schumicky Ildikó, Heiszer Erika, Radnai István és Márta,
- Képszerkesztő: Lőw Helga, Joó Enikő • Grafika: Laza Dominika, Ozsvári Imri
- Címlapfotó: Turcsik Pisti • Fotók: közösségünk tagjai
- Tipográfia: Heiszer Erika és Csaba
- Nyomás: cmyk Press

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!

Elfogadom magam, elfogadom a társam

A mai korban nagy divat az, hogy saját magát felfedezze az ember. Könyvek százait lehet az önmegismerés témájáról kapni. Sok út van, ami a boldogságot ígéri. Ezekben az üzenetekben egy bizonyos alaphang lelhető fel. Ez az alaphang az, hogy igent kell mondanunk saját magunkra. És ez helyes. Igent mondunk magunkra, mert Isten igent mond ránk.

Van itt azonban egy nehézség. Az életben olyan sok bűn van. Annyi minden van, ami nincs rendben. Állandóan kételkedem magamban. Ezért is vagyok olyan érzékeny. Ezért is van bennem állandó félelem, hogy mit gondolnak a többiek felőlem. Ezért kísérlem megszerezni állandóan a többiek megerősítését. Ez egy körforgás. A többiek elismerését szeretném elnyerni, és hogy ezt megkapjam, olyan dolgokat teszek, amiket nem is akarok. Akkor még elégedetlenebb leszek. Ha pedig elégedetlenebb leszek, akkor még inkább kell a többiek elismerése. És akkor még többet teszek azért, hogy ezt az elismerést kivívjam. És újra olyan dolgokat teszek, amiket tulajdonképpen nem akarok, mert az elismerést akarom. És akkor még elégedetlenebb leszek saját magammal.

Tehát mit csinálunk? Elfogadom magamat olyanakként, amilyen vagyok, mert Isten elfogad engem olyanakként, amilyen vagyok. Ez nagyon nehéz, és ezért nagyon fontos, hogy legyen valaki (ember), aki elfogad engem olyanakként, amilyen

vagyok. Ezt egy órára megvásárolhatjuk magunknak egy terápiás kezelésben, de akkor ennek egy óra múlva vége lesz. Vagy van egy házastársunk, aki elfogad olyanakként, amilyen vagyok. Aki nem azt mondja, hogy szeretlek akkor, ha megváltozol, hanem elfogad olyanakként, amilyen vagyok. Amikor összeházasodtunk, akkor arra gondoltunk, hogy ez és ez meg fog változni. Nem változott meg, és nem is fog megváltozni. De mi meg fogunk változni. El fogunk búcsúzni attól a gyerektől, akik voltunk. A nő elbúcsúzik attól az álmától, hogy jön egy királyfi. Nincs királyfi, ez a férfi van. Mint férfi elbúcsúszom az álomtól, és az egészen konkrét feleséget elfogadom. Ilyennek elfogadni a másikat kicsit fáj. Nem baj, a szeretet fájhat. Ez szép. Elfogadlak olyanakként, amilyen vagy. És ha nekem olyan társam van, aki elfogad engem olyanakként, amilyen vagyok, akkor ez egy terápia. Egy ilyen társ a legjobb terápia. Akkor én is megtanulom, hogy saját magamat el tudjam fogadni olyanakként, amilyen vagyok. Akkor mindketten elfogadjuk azt a személyt, aki vagyok. A társam azt mondja nekem: „Nem kell megváltoznod. Maradj olyanakként, amilyen vagy. Így szeretlek téged.” Akkor azt mondom: „Ez lehetetlen. Egy ilyen típust, amilyen én vagyok, nem lehet szeretni. Már édesanyám is állandóan bíralt engem.” Akkor azt mondja: „Felejtse el végre az édesanyádat! Most az érvényes, amit én mondom, és én azt mondom, ma-

radj olyanak, amilyen vagy. Olyannak fogadlak el, amilyen vagy.”

Egy olyan társon keresztül, aki elfogad engem, Isten szól hozzám. Szent János ezt így mondja: „És ha a szívünk elítél is minket, Isten nem ítél el minket, mert Isten nagyobb a szívünknel.” És én azt mondom a társamnak: „Ha a szíved elítél is téged, én nem ítélek el téged. Elfogadlak olyanak, amilyen vagy.” Természetesen ez egy kicsit fáj. Fontos, hogy jószágos és nagyszívű legyek, és nem kisgyerek, aki állandóan kéri: „Tessék engem szeretni!”

Amíg azt akarom, hogy szeressenek, az óvodába kell mennem. A házasság nem óvoda, az valami más. Ha valaki felnőtt, akkor tud szeretni. Ez a mi feladatunk, és Édesanyánk, Szűz Mária segít minket. Jön a házunkba, és azt mondja: gyertek! És sírni is szabad. Szűz Máriánál sírni is szabad. „Milyen szegény asszony vagyok! Milyen egy szegény szűz is vagyok én!” És akkor azt mondja a Szűzanya: „Igazán én is szegény szűz voltam. Te is az vagy? Olyan nehéz volt az élet Jézussal! Elment prédikálni. Mondtam neki, hogy

keresztre fogják feszíteni, de mégis elment. Olyan szegény szűz voltam én is! És akkor mindketten sírunk egy kicsit, és kezdjük előlről az egészet.”

Ez az életünk. Egy kicsit sírunk, és utána újra kezdjük. A háziszentélyben szép az életünk. Általában azt mondja Édesanyánk, hogy tessék magunkat felajánlani a keresztre, és újra szeretni. Igent mondunk egymásra, és megváltozunk. Hol korábban nem sikerült igent mondani, arra ma igent mondunk. És akkor megváltozunk. Hogyha társunk „igenjét” érezzük, akkor ez erőt ébreszt bennünk. Ha érezzük, hogy a társunk hisz bennünk, akkor az erőt ébreszt fel bennünk. Kentenich atyától egyszer megkérdezték: „Hogyan lehetséges az, hogy Öntől jobb emberként távozunk el, mint amilyenek előtte voltunk?” Nem tudom, hogy mit válaszolt, de én magam meg tudom adni a választ. Kentenich atya nagynak látta az embereket. Mindent látott, ami egy emberben zajlott. Azt mondtuk, hogy radarszemei voltak. A tekintete egyszerűen áthatolt mindenben. De ez a tekintet nem fájt. Gyakran, amikor vádoltuk magunkat, a hibáinkról beszéltünk, akkor azt mondta: „Ezt nem látja helyesen.” És akkor megmutatta nekünk a lelkünkben lévő jót. Ez egy egészen különleges kegyelem, amit a háziszentélyben elvárhatunk. Ez egy olyan kegyelem, hogy a másikra tekintünk, aki ezáltal növekszik. A gyerekek nevelésére vonatkozóan ez a legfontosabb: a gyerekeinkre nézünk, és nagynak látjuk őket. És a gyerekek növekszenek.

Erre vonatkozóan vannak tudományos kísérletek. Egy amerikai iskolában végeztek egy ilyen kísérletet. Pszichológusok egy csoportja jött az iskolába, és az egész

iskolában egy intelligenciatesztet végeztek. De ez csak az álcázás volt. A végén kivettek véletlenszerűen néhány kártyát, kb. húszat, és a tanárokkal bizalmasan közölték, hogy ezeknél a tanulóknál a következő fél évben intelligencianövekedés várható, ezt a kísérleteik alapján megállapíthatják. Egy félév elteltével mind a húsz tanulóknak jobb jegye lett. Ez érdekes.

Az intelligencia növekszik, ha nagy elvárás él bennünk. Ez a jellemre is érvényes. Ez minden képességre is érvényes. Egy nevelő titka a diákokba, illetve az emberekbe vetett hite. Ez érvényes az egymással való találkozásra is. Ha egymást nagynak látjuk, akkor nagyok leszünk, akkor jobb jegyeink lesznek szeretetből, életből, lelki erőből és a többi „tantárgyból”.

Tehát érzünk néhány jelenséget. Összeállítunk egy listát. Azt mondjuk, hogy ennek ellenére szeretlek téged. Ezzel a szeretettel elérjük a másik szívét. És ezáltal a szívünkben egy jó klímát hozunk létre. Örülök annak, hogy vagy nekem. Az idegeimre mélység. Te, életszentségem eszköze, magasztallak mindörökké. És akkor a hipofízis úgy érzi, hogy most jól van. Reagál erre, és a hormon, amit a vérbe küld, gondoskodik a jó közérzetről. És akkor nyitva az ajtó, és belép a sárkányom, mi meg üdvözljük: gyere életszentségem eszköze! És a hipofízis gondolja, most jól vagyok.

Barátaim! Szentség, Jóisten, Jóisten szeretete, Jóistennel élni, boldognak lenni: ez összetartozik. Azáltal, hogy a másikat elfogadom, olyanak amilyen, megtanulja, hogy saját magát elfogadni, és elkezdi bensőleg növekedni. Az, amit a szülei állandóan megakadályoztak, mert

állandóan bíralták, most másként lesz. Most van egy olyan ember mellette, aki elfogadja őt. Most elkezdhet növekedni. Most jobb jegyeket kap, mint azok a diákok, akiknek olyan tanítójuk volt, aki hitt bennük. Ha szabad lenne, mondanám szigorúan is: ha vitatkozunk, az nem baj; ha harcolunk, az nem baj. De ha nem hiszünk egymásban, az baj. Ha elkezdünk beleszeretni a saját házasságunkból eredő szenvedésbe, akkor rossz lesz. Mert akkor a kegyelem már nem képes hatni. Ez pedig, hogy valaki beleszeret a szenvedésébe, lehetséges. Az emberiség szenvedésébe is beleszerethet valaki. Az Egyházban manapság széles körök vannak, akik beleszerettek az Egyház szenvedésébe. És panaszkodnak: milyen rossz a világ, és a mai időben, és ott a plébános azt csinálta. És szenvednek. Ezek nem keresztények, hanem egy görög tragédia szereplői. A tragédiában az embereket feloldhatatlan konfliktusban ábrázolják. Két Isten akarta elkötelezettség, melyek ellentmondanak egymásnak. És ezeket az embereket ide-oda ráncigálják. A színházban játszódott a tragédia. A padokon ültek a görögök, és zokogtak. Olyan szép! A mai Egyházban is ez található. És ezek az emberek egyáltalán nem akarják, hogy a problémákat megoldják. Istenben sem akarnak bízni, hanem panaszkodni akarnak.

Barátaim, nekünk ezt nem szabad csinálni! Mi nem panaszkodunk az Egyházzal, hanem megváltoztatjuk. Nem panaszkodunk a társunkról, hanem szeretjük őt. Nem sajnáljuk saját magunkat, hanem vezeklünk a bűneinkért.

(Tilmann atya előadásának szerkesztett változata.)

Lenne a munkatársam?

Egyszer mesélte Tilmann atya, hogy egy súlyos fekvőbeteget látogatott meg, egy idős asszonyt, aki haszon- talannak és értéktelennek érezte önmagát. Csak teher másoknak, és önma- gának is. Mikor ezt átbeszélték, Tilmann atya nekiszegte a kérdést: „Lenne Ön a munkatársam?” A hölgy az egyik ámu- latból a másikba esett. Hogy ő?! Hát pont ez itt a gond, hogy ő már nem jó semmire... Már a kérdéstől megható- dott, mert őszintén nem hitte volna, hogy ő jó még bármire is. Tilmann atya megosztotta vele, hogy másnap lesz egy nehéz tárgyalása, ami elég kilátástalan. Szüksége lenne egy munkatársra, aki imával és felajánlásokkal kísérné. Az ő segítségével jobb esélyekkel sikerülne a másnapi projekt. Az asszony a hetedik mennyországban érezte magát, és bol- dogan beleegyezett. Egész nap imádko- zott, és nagyon várta a híreket. Másnap meglátogatta Tilmann atya, és örömmel újságolta, hogy nagyon jól sikerült min- den. „Ma mit csináljunk?” ☺

A felkérésben legjobban az tetszett, hogy ez nem csak zseniális pedagógiai húzás, amivel örömet és célt adott egy betegnek, hanem az, hogy cserébe való- di segítséget is kapott. A nagybetegnek volt mit felajánlania az imák mellé, azok nemcsak szavak voltak, hanem volt erős aranyfedezete is.

Ez jutott eszembe, mikor feleségem nagymamája kórházi betegágyánál áll- tunk. Törekenyen, betegen, még a sza- vakhoz is gyengén feküdt, csak a szeme

volt élénk és beszédes. Szavait nehezen értettük. Az arcára volt írva, hogy szí- vesen megkínálná valamivel az unokáját és a dédunokákat, de ezen már túl van, ez most nem fog menni. Tehetetlenül feküdt. Megkértem, hogy imádkoz- zon értünk, értem, sokféle munkában vagyunk, szükségünk van az imáira. Mikor megértette a kérésemet (nagyot- hallott, valószínűleg a folyosó végén is tisztán hallottak minden szót), akkor láttam a szemében a nevetést és heves egyetértést. Most is emlékszem a szemé- ben csillogó válaszra: ennek a kérésnek nagy örömmel eleget tesz. Rámutatott az éjjeliszekrényen lévő rózsafüzérre, megfogtam a kezét, és csak a szemeink beszéltek. (A szomszéd ágyon fekvő hölgy közbevetette: „hát ilyet még nem hallottam, ilyen családot...”)

Akkor találkoztunk vele utoljára.

Pár nappal később munkából hazafe- le jövet belém hasított a felismerés: most több olyan dolgot is sikerült megolda- nom, amikkel korábban hónapokon át sikertelenül küzdöttem. Valaki értem jól imádkozott.

Irgalom nem középiskolás fokon

Hajnalban zenél az ébresztő, nagy nehezen felkelek, gépiesen teszem egyik mozdulatot a másik után. A lelkem még alszik, csak a testem mozog, a fejemben csak vékony csíkban jönnek egymás után az előző este el- tervezett tennivalók. Öltözés, étkezés, kávé, indulás. El kell érnem a hajnali négyes buszt. Oda kell érnem az egye- temre, le kell hallgatnom az előadást, alá kell írnom a jelenléti ívet, fel kell iratkoznom a vizsgára, el kell érnem a hazafelé buszt, haza kell érnem, meg kell néznem az alvó gyerekeimet...

Nyolc óra van. Szombat reggel. Vá- runk az előadóban, közel 100 fáradt pe- dagógus, mindannyian órák óta ébren. Várjuk az előadót... Már negyedórát ké- sik... Már félórája itt kellene lennie... Miért nem szóltak, hogy csak 9-re kell jönni? Fél tízkor még mindig semmi. Széled szét a kis nyáj, ki kávéért, ki a

friss levegőre, vannak, akik végleg el- hagyják a termet. Egyszer csak beállít egy szélfúttá hölgy, szatyrokkal, táská- val. Lemálház. Megvető pillantásokkal vesszük tudomásul, hogy kezdődik az előadás. Ez a nő fog nekünk beszélni? 6 órája ébren vagyok! Jöhettem volna a későbbi busszal, aludhattam volna 2 órával többet...(!)

És elkezd: Szeretettel köszöntöm Önöket. Elnézést kérek a késésért. Egész éjjel ébren voltam. Beteg édesanyám mellett virrasztottam. Hajnalban a ke- zeim között hunyt el.

Ó, irgalom! Eltörpül minden a Nagy Utazáshoz képest. De jó, hogy felkel- hetek hajnalban, mert élek, de jó, hogy várhatok, mert várnom kell, és kicsit lelassul a pörgés, de jó, hogy érdekes előadást hallgathatok, mert megtartot- ta, fantasztikusan, életre szólóan, de jó, hogy van kihez hazamennem, de jó!

Tiszteld szüleidet!

Ezt én így nem, soha nem szere- tem, szerintem jobb az, hogy fogadd el a szüleidet. Tisztelni könnyű azt, akit van miért, akit nem kell, hanem szabadon tisztelhetek, akiben látok valamit, ami számomra fontos, aki engem tisztel és szeret. Tisz- telni nem tudom azt, akit, úgy érzem nincs miért, aki sok fájdalmat okozott,

gyötörte a lelkemet, aki miatt sokat szenvedtem, szenvedtünk, aki miatt szenvedtek azok, akiket szerettem. Hogy lehet tisztelni azt, aki tönkretette a gye- rekkoromat, akitől félttem, és emlékeze- tem legelső csiráiban is tartottam tőle, és kerültem a társaságát, és azt kívántam, bár ne lenne. Nyomorulttá tette a gye- rekkorunkat, és kisebb nagyobb mérték-

ben megnyomorított bennünket. Min- ket, gyerekeit fizikailag sosem bántott, verbális erőszakban éltünk. Gyakran ordított, és ha ivott, kiszámíthatatlan volt, és ilyenkor nagyon félttem.

Gyermekkoromban sokat szenvedtem lelkileg. Egyszer a lakásunk legtávolab- bik sarkába az ágy alá bújtam el, hogy ne halljam az ordítást, és egy kis mű- anyag játékot harapdáltam teljes erőm- ből, hogy a fogam majdnem kitörött, és közben arra gondoltam, hogy ha én ezt szétharapom, akkor valaki majd végre megsajnál, megérti, hogy ez kibírhatat- lan, mert ilyen labdát gyerek nem tud szétharapni, csak egy kutya.

Tizenhat éves korom körül, egy al- kalommal, mikor megint rettenetesen állapotban volt, és a lakás egy távoli sarkából, ahova azért mentem, hogy ne halljam, miközben ag- gódva hallgatóztam, mert minden pillanat- ban vártam egy tompa puffanás hangját, a pofonét, vagy vala- milyen ütését, mert félttem, hogy bántja és meg kell védenem, akkor ott elpattant bennem valami. Odarohantam, teljesen elragadott az indulat, és megragadtam őt. Erősen megfogtam, szorítottam, és nem tudom mit mondtam, de mindent, ami addig összegyűlt bennem, és furcsa, tőlem kissé idegen primitív agresszív mondatokra emlékszem. Éreztem, hogy jóval erősebb vagyok nála, és tehetnék vele bármit, de nem tettem, mert érez- tem azt is, hogy van bennem egy gát, egy nagyon erős gát, hogy idáig és nem tovább. De nem is kellett, teljesen meg-

szűnt minden, ami addig félelmetes volt. Ott akkor éreztem, hogy testileg és lelki- leg egy gyenge ember, és ez furcsa rossz érzéssel töltött el. Milyen félelmetesnek láttam egész gyerekkoromban! És most érezni a kezeim között a maga gyenge valójában, volt benne valami nagyon furcsán szomorú.

Soha nem beszélünk erről, sem vele, se mással. Azt hiszem, ott, akkor lettem felnőtt, és ahogy elengedtem, tudtam, hogy már nem vagyok többé a hatása alatt. Ebben tévedtem.

Még jobban kerültem, mint korábban, és hamarosan el is kerültem otthonról. Kinyílt előttem az élet, tanultam, bol- dogultam, családom lett, gyermekeim, a köznapi értelemben sikeres életet éltem. Vele kerültem minden találkozást, de ha valami miatt kellett, inkább passzívan, érzelemmentesen, kö- telességszerűen, minél gyorsabban.

Ha együtt volt a család, és Ő ott volt, feszült lettem, a tes- tem sem tudott soha ellazulni, és igazán csak akkor volt jó, amikor már eljöttem onnan, vagy ha nem volt ott valamiért. Ő amúgy semmit sem változott, elvisel- hetetlen légkört tartott fenn maga körül. Nem tudott igazán örülni szinte semmi- nek és senki sikerének, mindenkire félté- keny volt, és mindenkitől tartott.

Talán mindennek hatására, és mert nagyon jó hatások is értek, gyerekkor- omtól foglalkoztatott az ember belső dolgainak a megértése. Kutattam az okát, hogy a környezetemben lévők mi- ért olyanok, ilyenek, hogy miért itat

A lelkemben egy élőködő szívja el az erőt, és mérgez, már évtizedek óta.

át annyi mindent a hazugság, az árulás, a lelki-erőszak, és annak leggyilkosabb formája, a sértődés. A közösségekben a „minta családokra”, az önjelölt „mosoly mögött agresszív” szervezőkre különö- sen érzékeny voltam. Azonnal felismerni véltem hatalmi ambícióikat, amit súlyos árulásnak éreztem, a kereszténység, a közösség és magam ellen. De sajnos ez- zel együtt gyakran csak a rosszat vettem észre, sokszor cinikussá váltam, kény- szerem volt rá, hogy felhívjam a kör- nyezetem figyelmét minden árulásra, képmutatásra, a rosszra, ami a jó mögött valójában rejtőzik.

Gyakori fejfájásom, a hangulati inga- dozásaim, az idővel elő-előtörő váratlan verbális agresszióm, környezetem számá- ra indokolatlanul erős, vagy támadónak tűnő reakcióim bizonyos helyzetekben, munkahelyi kapcsolatokban jelentkező problémáim egyre jobban zavartak, és éreztem, hogy ezzel valamit kezdenem kell, mert ez így nem lesz jó.

Sokat foglalkoztam önmagammal, és idővel nyilvánvalóvá vált számomra, hogy olyan sebeket hordozok, olyan lelki terhet cipelek, amik fogságban tar- tanak, emésztenek, a lelkemben egy ne- gatív erő, egy láthatatlan „démon él”, és én ennek időnként a kiszolgáltatottjává válok. A lelkemben egy élőködő szívja el az erőt, és mérgez, már évtizedek óta, és csak a szerencsémnek köszönhetem, hogy nem uralkodott el rajtam jobban az elfojtott harag, szorongás, tudat alatti félelem, túlérzékenység.

Istennel a kezdetektől fogva meleg bensőséges kapcsolatban éltem, éreztem, hogy bennem él, hogy szeret, vár, biztat, felelem, és hogy én oda vissza-visszaté-

rek, és mindig ott van, és bármikor vár rám, és ez nagyon jó. Nem erőszakos, nem mondja meg, mit „kell” csinálni, hogyan „kell” gondolkodnom, hanem egyszerűen csak mögöttem áll, biztat, és bármikor, ha kell, ott van, s ha szólítom, válaszol, és mindig segít.

A keresztény irodalomban nem min- dig találtam meg azt, ami számomra hiteles, befogadható lett volna, így más kultúrkörök, vallások és írók írásait is olvastam, és úgy éreztem, hogy segítsé- gükkel haladok az önismeretben egyre mélyebbre. Különös, hogy soha nem keltettek bennem kételyt a keresztény gyökereimmel kapcsolatban, soha nem éreztem, hogy alternatívát kínálnának, inkább megerősítettek benne. A legfon- tosabb üzenetek lényegében mindenhol ugyanarról szóltak, kicsit más nyelven, más képekben.

Ebben az időben találkoztam egy em- berrel, aki segített abban, hogy megért- sem, egy fontos feladat vár rám, békét kell teremtenem önmagamban, és ehhez meg kell békélnem Övele. Sok idő telt el, amíg ez a gondolat olyan mélyre ásta magát, hogy már biztosan éreztem, itt valami történni fog, és nekem készen kell állnom rá.

Egy késő őszi nyirkos hétköznapon délelőtt kaptam a hírt, hogy az éjjel be- vitték az intenzívra. Már stabilizálódott az állapota, de talán meg kellene valami- kor látogatni, ha van időm.

És akkor minden kétség nélkül, teljes bizonyossággal bevillant, tudtam, hogy most eljött az idő. Azt éreztem, hogy távozásra készülő lelke találkozóra hív. Valahol Fent úgy intézték, hogy most kapok egy lehetőséget, hogy egyszer éle-

temben találkozok az igazi Édesapámmal, akit „soha nem ismertem”. Úgy éreztem magam, mint aki apa nélkül nőtt fel, és egyszer csak kiderül, hogy mégis találkozhat vele pár percre, és elrendezhetek mindent. Mindent, az elmúlt negyven évet. Valami leírhatatlanul nagy dolog fog történni.

Azonnal, habozás nélkül indultam a kórházba. A folyosón találok az orvosossal, aki kérdésemre elmondta, hogy már stabilizálódott, és pár nap múlva haza is mehet. De én akkor ott már teljesen biztosan tudtam, hogy meg fog halni.

Az ágya mellé léptem. Egy kiszolgáltatott gyermek tekintetével nézett rám. Örült, hogy jöttem, de látszott, hogy közben lefoglalják a testi fájdalmai. Tudtam, hogy eljött a pillanat, mondanom kell valamit, de semmi nem jött a számra. A korábban kigondolt mondatok nem voltak odaillőek. Nem tudtam, mit kell tennem, de tudtam, hogy vissza nem térő pillanat, nekem itt sorsdöntő feladatom van. Nekem itt le kell tennem

egy szörnyű terhet, közösen vele, a további generációkért, magamért, a családomért az emberiségért, most rajtam a sor. Ne gondolkozzak tovább... engedjem, hogy megtörténjen. És engedtem neki bármi is az.

És akkor ez jött ki a számon:

Eljöttem, hogy elbúcsúzzak, ...úgy érzem, már nem találkozunk többé...

Szia Papa!... (Én ezt a szót soha életemben rossz érzés nélkül ki nem mondtam.)

És homlokomat a homlokához érintettem, így maradtunk egy darabig.

Évszázados terhek estek le, volt valami furcsa időtlen érzés, egy kis fájdalom, megnyugvás, szomorúság, béke, és egy szó jelent meg bennem, a szó, hogy irgalom.

És éreztem magamban az Isten szeretetét, talán mosolygott is. Azt hiszem, boldog volt bennem akkor az Isten. Szörnyű terhektől szabadultam meg.

Miután eljöttem, nem sokkal, meghalt.

A negyedik parancsolat árnyékában

Gimnáziumban olyan osztályfőnököm volt, aki több alkalommal is igazságtalanul megalázott az osztály előtt. Leszidott olyanért, amit nem követtem el, és kigúnyolta pályaválasztásomat társaim, illetve a szülők előtt. Egyik alkalommal nem bírtam tovább, és azt mondtam:

– Nincs igaza a tanárnőnek! – erre nem felelt semmit, de nem ültetett le. Egész órán állva kellett maradnom. Zokogva mentem haza és meséltem el szüleimnek a megaláztatást. Csendben hallgattak. Aztán édesapám a következő tanácsot adta:

– Holnap keresd meg, és kérj tőle bocsánatot.

– Én kérjek tőle bocsánatot, mikor szemét volt velem?!

– Igen. Tedd meg a kedvemért.

Iszonyú dühös voltam, most már édesapámra is. De megtettem – a kedvéért. Másnap egyik szünetben összeszedtem minden erőmet, és a tanári folyosón vártam rá. Odaállt elé – két fejjel alacsonyabb volt nálam –, és megkérdezte mit akarok.

– Sajnálom, ami tegnap történt, tanárnő. Szeretnék bocsánatot kérni – mondtam.

– Jól van – felelte és otthagyt.

Ballagáskor kaptam tőle egy levelet, amiben leírta, hogy sokszor volt velem igazságtalan – bocsássak meg neki. Érettebbnek tart sok felnőttél – maradjak mindig ilyen. Pff, milyen könnyű ezt leírni búcsúzásként! Én meg bocsássak meg, mint a jó keresztény.

Később – valóban felnővén – sokszor eszembe jutott a fenti folyosói jelenet.

Hányszor kellett anyaként orvos, nővérke, tanár, pszichológus előtt megalázkodnom, hogy gyermekeimet ne érje (nagyobb) kár! Hányszor hallottam igazságtalan ítéletet/diagnózist gyermekeimről, aminek ellenkezőjét csak hosszú évekkel később tudtam/tudom bizonyítani, amikor a bátor szakember már messze jár!

Hányszor hallottam anyósomtól utalást arra, hogy nem vagyok jó feleség, házvezető, nevelő!

Ilyenkor lélekben ott állok a tanári folyosón, és édesapámra gondolok.

Nem meghunyászkodásra nevelt ezzel a tanáccsal, hanem alázatra. Van ideje a harcnak, és van ideje a bölcs hallgatásnak. Háromszor is meggondolom, mielőtt ítéletet mondanék egy gyermekről. Életem „folyosós szereplőit” már tudom őszintén sajnálni. A rám bízottakat ezért még annál is jobban szeretem!

Megbocsátani pedig igyekszem, becsúszó’.

Bazi nagy magyar lagzi

Fantasztikus érzés megházasodni! Egy hosszú, az elején bénázásokkal teli kapcsolat végre révbe ért. Persze-persze, tudjuk: ez csak a kezdet, most kezdődik az igazi munka, mondták ezt már nekünk a régebb óta schönstatti cipőben járók, nem is kevesen, nem is kevés szer. Értjük mi ezt, csak most nem igazán ezzel szeretnénk foglalkozni. Hanem ünnepelni! Egy év kínkeserves munkája előzte meg az esküvőt. Aközben, hogy mindketten hajszoltuk a tanulmányainkat, munkáinkat, meg kellett szervezni egy bazi nagy magyar lagzit, ahol közel kétszáz családtagot és még kilencven barátot szeretnénk vendégül látni. Sok ember, sok meghívó, olcsó, de nagy helyszín, dekor, nagy vacsi, jó szakács, zene és fotós, videós, szóróajándék (így hívják ezt a trendi szokást, hogy az ifjú pár is kedveskedik valami aprósággal a násznép minden tagjának), jegyesoktatás, ruha és még sorolhatnám, mi minden lebegett a szemünk előtt, az alapvető hétköznapi feladatainkon túl.

És végre megvolt minden! Egy tökéletes esküvőt tudva a hátunk mögött nem várt minket más, csak a lazító nászút, utána pedig az itthoni ajándékbontás, berendezkedés. Mindenki drukkolva, imákkal övezve, elfogultsággal tekintett ránk, a mi kis cuki első házasság

péseinkre. Mi pedig boldog kiegyensúlyozottsággal néztünk egymás szemébe, milyen szép is az élet, milyen boldogok is vagyunk, mennyire örül is nekünk mindenki.

Aztán egyszer csak meglepődve láttam, hogy kissé felgyülemlett a szennyes a fürdőben. Végül is nem gond, majd eltűnik, mint mindig. A konyhában pedig jó pár mosatlan edény várta, hogy végre valaki azzal a kézkímélő mosogatószerrel

elmosogassa őket. Az is egyszer csak megtörténik valahogy... A porcicák pedig már igencsak kezdték összeakasztani a bajszukat a zoknimon való talpalatnyi helyükért

folyó harcban. Ez a probléma is meg szokott oldódni egyhamar a megboldogult gyermekévek idején. Csakhogy mi mindközben mindketten tanultunk, dolgoztunk, próbáltunk visszarendeződni a hétköznapi életünkbe, ezért türelmesen, nem szóvá téve mentünk el szó nélkül a körülöttünk egyre gyülemelő káosz mellett. Aztán egy nehezebb nap korai reggelén, amikor nagy megmértetés előtt álltam, és csak egy félórám volt a reggeli szertartások elvégzésére, konstataáltam, hogy nincs vasalt ingem. Ami pedig azelőtt mindig is volt. A reggeliről nem is beszélve, hisz nincs itthon kenyér és tej és kávé. Mi az, hogy ezek nincsenek itthon?! Az esküvőről maradt süti már amúgy is

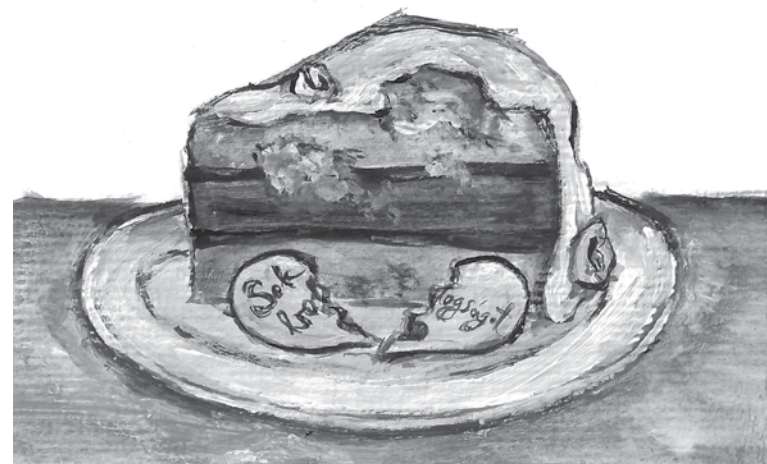
Ezt nálunk az anyukám/apukám csinálta, szóval nem az én dolgom.

uncsi volt, de a rajta burjánzó penészvirág még kevésbé tette teljessé ezt az amúgy is kínos reggelt. És ami a legrosszabb volt: a vécépapír is elfogyott. A fürdőszoba tisztaságának hiányát csak a szennyes ruha még nagyobb mennyisége tudta feledtetni velem. Az pedig, hogy több fogkrém díszelgett a mosdókagylón és a csapon, mint a tubusban, csak hab volt a (penészes) tortán. A megmértetés után, ahol ráncos ingben, üres gyomorral és gyorséttermi kávéval fogat mosva álltam helyt, gondoltam, vigasztalódom egy jó ebéddel. Ami pedig a megszokott finom házi koszt helyett végül egy langyos gyros lett a sarki töröktől, mert a vizsgára készülő házastársam „ugye nem gondolod, hogy ilyenkor van időm főzni” kijelentéssel vágta ki magát a szituációból.

Az egymáshoz vágott mondatok még az esküvőről kapott virágokat sem tudták feléleszteni, amik külsőre azóta már félúton voltak a cefre és a pálinka között. Egy valamiben értettünk csak egyet: „Ezt nálunk az anyukám/apukám csinálta, szóval nem az én dolgom.” Azt ugyan mindketten kihallgattuk gyerekkorunkban, ránk nem vonatkozó beszélgetések alkalmával, hogy „kissé el vannak kényeztetve ezek a mai gyerekek!”, de, hogy az én házastársam is mennyire el legyen kényeztetve, azt egyi-

künk se gondolta volna. – Na, ebben is egyetérttünk. Az már kettő. Van itt esély a kompromisszumra!

Szóval ebben a szövegben, hogy a munka csak most kezdődik, van azért valami igazság. Nagy nehezen ki is kínlódtunk magunkból, hogy kinek mi legyen a feladata. El is szaladtam gyorsan

vécépapírért. És gyakran porszívózik, felmosok, és bevásárolok időközönként. Cserébe viszont van itthon tiszta ruhám, vasalt ingem, tejem, kávé, reggelim, sőt néha még friss meleg ebéd is akad. A fürdőben és a konyhában pedig egyre inkább rend van. A lakás kezd csinosodni, a porcicák is eltűntek, az új virágok egész dekoratívvá tették kis életterületet. Lassan visszaállt az életünkbe az a béke és idill, amit az esküvőnk táján megéltünk. Ennek köszönhetően aztán egy babaágy helyét is lassan ki kell majd találni, amit én ide raknék, ő ellenben amoda... szóval folyt. köv.

Fiús program – extra verzió

Régóta terveztem, hogy 15 éves fiammal kettőben elmegyünk biciklizés teljesítménytúrára, hadd mutassam meg neki, hogy csinálják a nagyok. ☺

A terv az volt, hogy kamaszkorom tipikus Bp.–Esztergom–Bp. túráját nyomjuk (130 km, szlovákiai ebédrel és „deli” csokival), amit igen gyakran letekertük a barátaimmal egykoron.

Csak közben elfelejtettem, hogy eltelt 25 év, és már nem vagyok akkora király a biciklin, mint anno.

Akkor kezdtem sejteni, hogy el vagyok tájolva, amikor kb. a Műgyetem előtt tekertünk, fiam mellém jött, és kedvesen azt mondta: „apu, nyugodtan

mehetünk gyorsabban is”. Hű, mondom, ez nagyon jó, akkor menj csak előre, nekem ez a max. (Természetesen minden edzés nélkül ültem nyeregbe.)

Az általam ismert legszebb és egyben legnehezebb útvonalat választottam, ami a Pilisen keresztül halad. A Skanzen tájékán a jobb térdem nagyon elkezdett fájni. Annyira, hogy nagyjából nem tudtam terhelni, csak bal lábbal hajtottam a bringát. Mivel ez egy 10 km hosszú, brutál szerpentinnes emelkedő, többször tolnom kellett (büszkeség ide vagy oda, ráadásul ezért néhai önmagam végképp lenézett volna: ez feladásnak számít, és különben is, ezt a szakaszt néha bekapcsolt dinamóval

tettem meg). Fiam türelmesen megvárta olykor, hogy mégis a közös biciklizés illúziója meglegyen.

A csúcson nagy volt az öröm: bár a tervhez képest sokkal lassabbak voltunk, de mégis megcsináltuk. A lepencei elágazásig boldogan gurultunk: jó 20 perc 40-50-nel repesztve. A spártai feelinget az biztosította, hogy elkezdett esni a hó, és olyan hideg szél fújt, hogy a síkesztyűben nem éreztem a kezemet. Arra gondoltam, hogy ez a túra igencsak fiúsrá sikeredett, ez a része megvolt, most már akár haza is mehetnénk. De a célig még hosszú út volt hátra. A térdem nagyon fáj. (Sokszor már sík terepen is le kellett szállnom, és

a jobb lábamat annyira nehezen tudtam behajlítani, hogy csak a másik oldalon tudtam leszállni a bringáról.) Fiam becsülettel bevért mindig, ha már jó ideje nem látott engem. Ahogy morzsolgattuk a kilométereket, arra

gondoltam: ezt a napot a fiamra szántam. Nem tudom megmutatni neki a virtust. Amit viszont tudok, hogy mindezt a fájdalmat felajánlom érte. Az ő életéért, döntéseiért, barátaiért. Jövőjéért. A fájdalom nem szűnt meg, de már a fiamért tettem. És ez jó volt.

Visszafelé azért vonattal jöttünk. ☺

Egy ünnepi misére is oda akartunk volna érní, de 5 órát késtünk. Ilyen hosszú szertartást – hála Istennek – még

Nem tudom megmutatni neki a virtust. Amit viszont tudok, hogy mindezt a fájdalmat felajánlom érte.

Esztergomban sem tartanak. Azért selfiztünk egyet a bazilika előtt. Az elmaradt vasárnapi mise miatt aggódó fiamat megnyugtattam: ha oda kerülünk, ezt a részt majd kidumálom a Jóisten előtt.

Epilógus. Fiam kirakott a túráról pár fotót a facebookra, és jött rá egy kérdés is: sikerült-e deli csokit szerezni. Sajnos a túra szlovákiai gasztronómiai része elmaradt (se csoki, se ebéd). Pár nappal később odajött hozzám egy munkatársam, hogy a felesége látta ezt a kommentet, és szívesen küld majd ilyen csokit. :) Így is lett. De olyan bőkezűen, hogy még én magam se szereztem volna ennyit. (Még a komment írójának is adhattam bőven.)

Nem csak nagyon jól esett – a gesztus és a csoki is –, hanem úgy éreztem: ezt a túrát a Jóisten is lájkolta.

Nagylelkűség és bizalom

Még nyáron hallottam ezt a történetet, azóta is többször eszembe jutott, mint a nagylelkűségnek, a bizalomnak a szép példája.

Egy napon egy közeli ismerős kereste meg telefonon az általában nem nagy költségvetésből gazdálkodó család fejét, és kölcsön szeretett volna kérni egy bizonyos összeget, amire nagy szüksége lett volna akkor.

A házaspárnak nem az jutott eszébe, hogy miért nem figyelt oda jobban, miért ilyen ügyetlen, hogy ilyen helyzetbe került, nem ítélték el.

Először viccnek gondolták, hogy éppen tőlük kér kölcsön, hiszen tudhatta, hogy ők sem állnak valami jól.

– Nagyon meg lehetsz szorulva, ha már minket is megkérdezel – mondták neki.

Gondolkodtak, hogy van-e valami, amit mégis adhatnának.

– Tudod mit? Kölcsönt nem tudunk adni, mert nekünk sincs, de szívesen meghívunk egy vacsorára. Legalább találkozzunk, kicsit beszélgethetünk.

Az elfogadott meghívás után a megbeszélte estére a vendégváró feleség nagyon készült, süttött, főzött, beleadott apait-anyait, ami csak tőle telt.

A vacsora, a beszélgetés, az egész este remekül sikerült, mielőtt a vendégük elment, még együtt leültek a háziszentélyben, és közösen imádkoztak egymásért, a dolgok kedvező alakulásáért.

Nem sokkal ezután ismét jelentkezett az ismerősük, és örömmel mesélte, hogy megoldotta az átmeneti anyagi nehézségeket, sőt olyan összeghez jutott, amiből szívesen adna a vendéglátó családnak is.

A szeretet ereje az iskolában

Napjainkban egyre többet hallunk „magatartászavaros” gyerekekről, akik tönkreteszik a tanítók, tanárok, esetemben a hitoktató óráját. Végzettségem és tapasztalatom alapján középiskolai tanár vagyok, egy éve csöppenem bele az általános iskolai „kötelezően választható” hitoktatói munkába. 10 év tanítási gyakorlat után újból pályakezdőnek éreztem magam.

Nagy kihívás számomra ez a munka, mert a 12-19 éves korosztályhoz szoktam hozzá, ahol más jellegű problémákkal találkozok az ember, mint a 6-10 éves kiskisiskolások között.

Szeretném megosztani történetemet egy második osztályos kislánnyal, nevezük őt Péterkének.

Péterke már az első órán bemutatkozott. Jobban mondva ő volt az egyedüli, aki nem mutatkozott be nekem. Nem holmi kiskamaszos daczból. Nem erről van szó. Péterke óra előtt egyszerűen bebújt a tanterembe egy szekrénybe, mielőtt én az előző órámról az ő tanteremükbe mentem volna.

Névsorolvasásnál ugyan feltűnt, hogy nincs Péterke, de elkönyveltük úgy a csoporttal, hogy biztosan hazament, mert a hittanóra az utolsó órájuk. Az első héten talán még nem is tudta, hogy maradni kell.

Volt nagy döbbenet és ijedtség, amikor az óra végén Péterke széles mosollyal előbújt a szekrényből. Persze a kérdéssemre, mit keresett ott és hogy gondolta stb., csak nagyokat mosolygott. Mivel nem ismertem a kislányt még, érdeklődtem a tanító néninél, hogy történhetett ez meg vele. Ő erre azt felelte, örüljek, hogy Péterke legalább nem zavarta az órát. Hát sovány vigasz volt ez nekem.

A következő órákon folytonos küzdelem volt, mert Péterke egy pillanatig sem tudott megülni a padban. Vagy a pad tetején ülve forgott körben a popsiján, vagy leült hátul a földre, mint egy számkivetett és onnan figyelte az órai eseményeket.

Az őszi szünet utáni első hittanórán odáig fajult a helyzet, hogy Péterke kinyitotta az első emeleti tanterem ablakát, és közölte, hogy ő most kiugrik. Szerencsére a szavakat nem követte próbálkozás, könnyen lebeszélhető volt tervéről. Aztán csengetés után valamit mondhatott az egyik csoporttársának – nevezük őt Zolikának –, mert ő hátulról a nyakába csimpszkodott és erősen elkezdte fojtogatni Péterkét. Én persze hirtelen tehetetlenül álltam ott áldott állapotom 20. hetében, mérlegelve, hogy közējük ugorjak-e. Vajon a saját védtelem gyermekem vagy a szintén védte-

Volt nagy döbbenet és ijedtség, amikor az óra végén Péterke széles mosollyal előbújt a szekrényből.

len Péterke van-e nagyobb veszélyben? Villámgyorsan elküldtem két kislányt a csoportból az igazgatóhelyettes úrért, aki nem kis erőfeszítés után kimentette Péterkét Zolika szorításából.

Mivel Zolika kedves, aranyos, mosolygós, szófogadó kislánynak tűnt az iskolában, ezért természetesen kire mérges mindenki? Péterkére, aki biztosan olyat mondhatott Zolikának, hogy ő hirtelen nem tudta magát féken tartani, kitört az indulat belőle.

A fenti jelenet után hosszas beszélgetést folytattam Péterke tanító nénijével. Kiderült, hogy otthon valószínűleg fizikailag bántalmazzák Péterkét. Az édesanyja új kapcsolatban él otthon, és az új „apuka” vagy „nevelő”, de inkább nevezzük őt anyuka új partnerének, valószínűleg bántalmazza az anyukát is és Péterkét is. A tanító néni szerint azonban Péterke nagyon okos kislány, ezért azt javasolta, külön foglalkoztassam őt a hittanórán gondolkodtató, rejtélyes feladattal.

A következő héten nagy szeretettel fordultam Péterkéhez, elmondtam neki, hogy a jó Isten mennyire szereti őt, és én is nagyon szeretem a történetek ellenére. Megsimogattam a fejét, a vállát, ami látszólag nagyon jól esett neki. Elmondtam, hogy hallottam, milyen okos kislány, ezért most neki külön feladatlapot adok, amit egyedül megpróbálhat kitölteni. Látszott Péterke arcán az öröm, hogy valaki végre nem szidja, hanem szeretettel fordul felé. Kérdeztem tőle, máskor is bántották-e őt. Ő visszakérdezett, hogy „ki?” Hát én a döbbenettől meglepődve azt mondtam, hogy az osztálytársakra gondolok, de volt valami árulkodó eb-

ben a kérdésében. Válaszul csak annyit mondtott, az osztálytársakkal szoktak néha verekedni.

Péterke azon az órán nyugodtan dolgozott, színezett, jelentkezett, ha nem értett valamit a feladatlapon. Majd amikor végzett, bekapcsolódott az órai beszélgetésbe. Óra végén a megoldását matricával jutalmaztam. Ő választott képek alapján matricát, amin egy kiskutya volt. Alatta a felirat, amit Péterke nem olvasott el előre: „Isten értékesnek teremtett Téged!” Péterke boldogan rohant a tanító nénijéhez, mutatta neki a matricát. Amikor a tanító néni elolvasta a szöveget, nem jutott szóhoz. Mondta Péterkének, hogy ez csakis isteni jel lehet, hogy ő a munkájáért ilyen nagyszerű dicsőreteret kapott.

Azóta három hittanórát töltöttünk együtt. Péterke dolgozik szépen az órákon, nincsen konfliktusa a társaival. Minden óra előtt megkérdezem, milyen volt a hete, és ő őszintén elmondja, ha mérges, ha jókedvű, ha szomorú. Tudom, hogy ez nem az én érdemem, hanem a Jóistené, aki a legváratlanabb helyzetekben is megmutatja nekünk a helyes utat.

Hálás vagyok a Jóistennek, hogy megtapasztalhattam, mennyi mindent el lehet érni, ha legyőzve haragunkat, szeretettel fordulunk a legnehezebb helyzetben is azok felé, akik ezt a környezetükben nem tapasztalhatják meg.

„Van valamid, amiből tudnál adni”

Manapság egyre többen szembesülnek a ténnyel, hogy nem születhet vér szerinti gyermekük, ugyanakkor az örökbefogadást kevesen merik vállalni. Az alábbi interjúban egy schönstattos házaspárral, Gólya Zoltánnal és Otíliaval beszélgetünk ennek szépségeiről és örömeiről, nem titkolva a nehézségeket, buktatókat sem.

Mióta vagytok házások, és mikor találkoztatok Schönstattal?

O: Nyáron ünnepeltük a 25. házassági évfordulónkat. Schönstatt-tal Bercink születése előtt két héttel találkoztunk 17 és fél évvel ezelőtt, akkor jutottunk el először családnapokra. Azóta járunk családcsoporthoz is. Három gyermekünk van, és egy unokánk, aki januárban lesz egyéves. A legnagyobb lányunk, Gabriella 24 éves, Domonkos 20, Bertalan 17.

Amikor összeházasodtatok, már tudtátok, hogy nem lehet gyereketek?

O: Nem tudtuk, de megbeszéltük, hogy ha majd nem lehet, örökbe fogadjunk. 4 év után derült ki, hogy nem születhet sajátunk, akkor rögtön beadtuk a papírokat, hogy szeretnénk egy 0-3 év közötti gyermeket, aki mindegy, milyen nemű. Fél év múlva szóltak, hogy lenne egy 2 és fél éves kislány.

Z: Az akkori lelki vezetőnk azt tanácsolta, hogy gondoljuk meg jól, mert az első három év döntő a gyerekek fejlődése szempontjából. Neki magának szintén volt egy nevelt lánya, akinek a nevelését kudarcként élte meg.

O: A nekünk szánt kislány két évig volt otthonban, utána egy évig nevelőszülőknél. Nekünk rögtön megtetszett.

Z: Egy hétig kijártunk hozzá ismerkedni...

O: ...és utána egy szál ruhában adták oda, hogy jól van, akkor vigyétek. Elég hideg nap volt, úgyhogy első utunk a piacra vezetett. Később persze sok ruhát kaptunk ismerősöktől is.

Nehéz volt elfogadni, hogy nem lesz saját gyereketek?

Z: Nem volt könnyű, de mi nem öröklöttük éveig. Ahogy hallom, ez másokat jobban megvisel. Viszont nem kerestünk más utakat sem.

O: Nem örültünk neki, de nem gondoltunk azon, hogy „Jaj, ezt most de nehéz elfogadni!” Olyan megoldást akartunk, amit az Egyház is elfogad.

A környezetetek hogy reagáltak?

O: A szülők közül senki nem örült.

Z: Legalábbis ennek a változatnak nem. Azóta többé-kevésbé már elfogadták őket. Mondjuk úgy, hogy van „főunoka” (vér szerinti) és van „mellékunoka” (örökbe fogadott). Ezt nyilván a gyerekek is érzik, és nem is tetszik nekik.

O: Nem nekik hoztuk a gyerekeket, hanem azért, hogy mi neveljük fel őket. Azt azért meg kellett beszélnünk, lehetséges, hogy nulla segítséggel kell őket felnevelnünk, de ezzel együtt is vállaltuk.

Z: A második gyereknél felhívtak minket telefonon, hogy lenne itt még egy gyerek...

O: Ahogy Gabika hozzánk került, elkezdett imádkozni, hogy neki kistestvére legyen. Egyszer csak felhívtak minket a kórházból, hogy nem kéne-e nekünk még egy gyerek. Mondtuk, hogy: „De!”. Kilenc hónapra rá, hogy Gabika hozzánk került, megérkezett Domonkos is. Őt újszülöttként hoztuk haza. Harmadikon már nem is gondoltunk. Amikor Domi 3 éves volt, voltunk először Óbudaváron, ahol neki nagyon megtetszett egy kisbaba, haza akarta hozni. Mondtuk, hogy azt így nem lehet, imádkozzanak érte, hogy legyen kistestvérük. 2 héten belül lett. ☺ Utána mindig féltek a szüleim, ha Óbudavárra mentünk, nehogy hozzunk megint egyet...

A gyerekek kezdetektől tudják, hogy nem ti vagytok az édes szüleik?

O: Igen, egész kis korban elmondtuk nekik. Anyának és apának szólítanak minket; nem édesanya és édesapa, de anya és apa. A fiúk pl. annak ellenére, hogy tudják, minket tekintenek az édes szüleiknek. Még egyikük sem jelezte, hogy szeretné megkeresni az igazi szüleit.

Milyen olyan nehézség van az életetekben, ami kifejezetten abból adódik, hogy nem saját gyereket neveltek?

O: Talán az, hogy minden örökbefogadott gyerek, függetlenül attól, hogy mikor kerül szerető családba, megéli azt, hogy őt elhagyták, és ennek a nyomai sebként szakadnak fel, ha a környezetükben bárhol azt tapasztalják, hogy őket nem fogadják el. Olyankor önmagukból teljesen kifordulnak, és –

legyen szó bármelyikükről is –, a külvilág számára nagyon ijesztően viselkednek.

Egy saját gyermek azt sem vágja soha a fejedhez, hogy nem vagy az anyám, amikor olyan életszakaszban van, ami a maga számára sem egyszerű. De ezt jól kell tudni fogadni: „Igen, tudom.”

Másik nehézség, hogy hiába találkozol, beszélsz a szülőanyjával, abból nem tudsz meg minden információt. Nem tudod, hogy mit hozott magával. Akár genetikailag, akár a talentumokat tekintve. Egyikükről pl. 16 évesen derült ki, hogy autista, ami öröklött, két gyermekünk pedig diszlexiás és hiperaktív, ami gyakrabban fordul elő örökbefogadott gyerekeknél. Az ember a kapott gyereknél mindig azt nézi, hogy miben tehetséges, abban próbál segíteni neki.

Nem érzitek, hogy nektek nehezebb volt, mint azoknak, akiknek saját gyermekeik vannak?

Z: Utólag nézve nyilván szembesültünk előre nem látott nehézségekkel, de ha ezt néztük volna, akkor bele sem vágnánk. Lehet, hogy nehezebb volt, de a Jóisten megadta hozzá az erőt.

O: Igazából szerintem a saját gyermeket sem könnyű felnevelni. De én nem tudhatom, hogy könnyebb-e vagy nehezebb. Nincs összehasonlítási alapom.

Az egyik gyerekünkkel volt egy különösen nehéz időszakunk, amikor már azon gondolkodtunk, hogy keresünk neki egy bentlakásos intézményt, olyan kollégiumszerűt, ahonnan csak hétfévente jön haza. A Jóisten átsegített minket ezen az időszakon. Szerintem ez minden gyerekkel előfordulhat, akármilyen jó is legyen, adódhatnak ilyen helyzetek.

Mit tudnátok mondani azoknak, akik most gondolkodnak rajta, hogy fogadjanak-e örökbe?

O: Én nem erőltetném rá senkire, ha ő nem akar, ha nem érzi ezt magáénak. Enélkül is szeretheti egy házaspár egymást, lehet teljes életet élni. Anélkül, hogy mind a kettő akarná, nem működik a dolog. Ha csak az egyik fél akarja, úgy kevés.

Z: Akkor arra rámeleg a házasság.

O: Kell, hogy mi férjként és feleségeként összezárjunk, összefogjunk, ez például nálunk sokkal intenzívebb, mint egy átlagos családnál.

Mindent ugyanígy csinálnátok újra?

O: Igen, mert szegényebb lenne az életünk, nem lennének azok a kis sztorik, amikkel az ember élete megszíneseedik az évek során. Annyi apró ajándék

van benne, olyan szép pillanatok. Az ő kis hármasuk, ahogy ők pl. össze tudtak tartani, amilyen jó tesói egymásnak, ezerszer jobb, mint sok édestestvér. Összezárnak és segítik egymást.

És nem azért neveled föl őket, hogy öreg korodban majd ők legyenek, hanem mert úgy érzed, van valamid, amiből tudnál adni nekik. Aztán csinálnak veled, amit akarnak. Vagy visszajön, vagy nem, ez benne van a pakliban. Sokkal inkább, mint a saját gyereknél. El kell tudni engedni.

Z: Igen, ez talán egy nagy különbség, hogy a végén azért nagy kérdőjelek vannak. Sokkal lazább a kötődés, mert az az első 3 évben mindenképp sérült. Ezt a sérülést nem lehet lenullázni, ez beleég, úgy, mint ahogy egy winchesterben van olyan rész, amit nem lehet törölni. Ezt mondta egyébként a pap barátunk is, neki is ugyanez volt a problémája, hogy a gyerek kötődése sérült, és ez végig fogja kísérni valószínűleg az egész életét.

O: Én például mindig felhívtam az anyukámat, ha valami kérdés vagy gond felmerült. Nekem ez olyan természetes volt, és Gabi ezt most nem igényli. Nekem ez olyan furcsa, olyan más. El kell fogadni, el kell engedni.

Z: Nyilván ez jó is, mert megoldja adott esetben a problémáját.

Zoli, tudom, hogy Te nem szereted különleges dologként kezelni, hogy három örökbefogadott gyermeket neveltetek fel. És zavar, ha mások ezért dicsérnek titeket. Miért?

Z: Mert emiatt az emberek úgy gondolják, hogy: „Jaj, ez egy földre szállt szent!” Pedig ugyanúgy tele vagyok hibákkal.

O: Meg amikor ilyeneket mondanak, hogy „Nektek már jegyetek van a Mennyországba!” Ez egy hülyeség! Ettől én még ugyanúgy bűnös ember vagyok.

Z: Ne azért tekintsen engem jó embernek, mert ezt csináltam, hanem mert tényleg jónak lát. Nekünk ez természetes útja volt a gyerekvállalásnak, nekem ez nem éretnem. Ettől nem lettem több.

O: Nekünk ők a saját gyerekeink. Mi ebben semmi különlegeset nem látunk, semmi extraságot. Ez teljesen normális út. Életünk legfőbb gyümölcseinek nem ezt tekintjük, hogy mi most örökbe fogadtunk gyerekeket. Hanem mondjuk, ha valakit sikerül a Jóistenhez vezetni, visszavezetni az Egyházba.

De hát a gyerekek nevelése is egyfajta Istenhez vezetés!

O: Hát akkor ezen a téren mi kifejezetten nem vagyunk sikeresek, mert háromból eddig egy az, ahol tényleg úgy tűnik, hogy van valami olyan bensőséges kapcsolat az Isten felé, amit a szülő kíván a gyerekének. A hitre, mint minden embernek, nekik maguknak kell

rátalálniuk. Elvittük őket hittanórára, voltak elsőáldozók, egyházi gimnáziumba jártak. A bérmelegedésbe viszont már nem vezettük őket kötelezően bele. Az elköteleződést nekik kell felvállalni és kimondani. Ez nem baj, ha 30 vagy 40 évesen lesz, de a sajátja legyen. Templomba járnak, nem feltétlenül velünk együtt, hanem egy másik templomba/atyához. De ebben szabadságot adunk. Fontosabb, hogy elmenjen a szentmisére és ott találkozzon Jézussal, mint hogy velem jöjjön el.

Mi Schönstatt hatására a Szűzanyának az oltalmába ajánlottuk a gyerekeinket és mondtuk, hogy akkor most segíts. Ebben bízunk. Az imát soha nem hagyjuk abba.

Z: Egyszer dolgoztak nálunk hosszabb időn keresztül, és valaki azt mondta: „A mi családjuk jobb, mint egy folytatásos szappanopera. Itt minden alkalommal sokkal több és izgalmasabb dolog történik, mint egy sorozatban.” Aztán, ahogy belegondoltunk, tényleg így van.

Szövetségünk „negyedórás” kegyelmei

A feleség
Évek óta vágyakozva figyeltük a gyarapodó Szövetségi tablót az előadóban, férjemmel mindig egymásra néztünk és szavak nélkül, némán is tudtuk mire gondol a másik...

Vágyakozás és egy felismerés: még mindig nem vagyunk készen rá!

Egyszer csak azt vettük észre, hogy Gertrúd-Mária nővérrel beszélgetünk a konyhánkban: a Szövetségről. Sikerült úgy feloldódnunk a közelében, hogy még szentélyünket is elfelejtettük megmutatni. Legkisebb fiunk megjegyezte, senkit nem érdekelt még ennyire a geometria füzete, mint a nővért!

Ezzel az érzülettel vártuk a nyári találkozózt, de előtte hatalmas fekete kövek álltak lelki, fizikai, anyagi fejlődésünk útjában. Az iskolák fenntartói váltása miatt veszélybe került vállalkozásunk, súlyos anyagi gondokkal küszködtünk, melyet egy férfi persze, hogy egyedül szeretne megoldani. Eljutottunk odáig, hogy nagy erővel munkahelyet kell találni a vállalkozás mellett. Sok-sok hónap, sok-sok pályázat, veszekedések és hosszú hallgatások.

Így mentünk a nyári hetünkre, benem egy világ omlott össze, úgy éreztem, most vagyunk a legméltatlanabbak a Szövetségre a Szűzanyával és a Társainkkal.

Az első este végtelenül szomorú voltam, nem a szavakkal, hanem könnyeimel bajlódtam, de segített a Schönstattban sokszor megélt belső szabadság, „bátran legyél önmagad”! Ez az a hely, ahol nem kell többet adnom, mutatnom magamból, mint ami, aki vagyok.

Aztán egész héten (ahogy ez lenni szokott) azok a mondatok hangoztak el a nővér és szövetségeseink szájából, amik bennünket mélyen megérintettek és egyben tükröt is tartottak elénk.

A nővértől kértünk és kaptunk külön időt egy hatszemközti beszélgetésre (plusz a Szűzanya), ahol fontos dolgokat értettünk meg általa, de számomra az volt a legfontosabb ebből a találkozásból, s ez adott valami „finom”, mégis erős érzést, amikor kérte ránk az áldást, hogy legyen erőnk újra megmászni azt a bizonyos hegyet, melynek sokszor nekiindultunk már ... talán egy kevésbé kitaposott ösvényen kell most elindulnunk...

A pénteki aratásra megélhettem végre az Istenünkre való teljes ráhagyatkozást!!! A kápolna csendjében ki tudtam mondani, hogy „legyen meg a Te akaratod...” –sokszor kimondtam már, de most olyan belső biztonságot kaptam, amely egy szinte lebegő érzéssé változott át bennem. Eltűnt belőlem az állandó félelem és belső szorítás! Leírhatatlan.

Ezekkel a képekkel jöttünk haza Óbudavárról!

Vasárnap éjjel a szentélyünk előtt a Szűzanya ölelésében egy őszinte, mély, nehéz házastársi beszélgetésen voltunk túl...

„A Gondviselés sohasem késik, legfeljebb negyedórát, hogy hitünket erősítse!”

Kicsivel több, mint negyedóra, és áradtak ránk a kegyelmek...

Hétfőn állásinterjú, szerdán állás elnyerése, pénteken már férjem új munkahelyen kezdett, hatalmas izgalommal, de a várakozás örömeivel!!

Következő héten egy újabb állás, utána való héten hitoktatói feladatok várták...

Mi ez, ha nem Csoda...?!

Eltelt fél év, még mindig hálával telt szívvel gondolunk kapott ajándékaink-

ra. Teljesen újjá kellett szervezni életünket, nem könnyű, de biztonságot és főleg bizalmat adó minden napunk.

Szeretnénk bebizonyítani a Szűzanyának, hogy méltók vagyunk Szövetségére!!!

„Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én lelkem...”

A férj

Az elején kezdem. Nagyon fiatalok voltunk, amikor megismerkedtünk. Ugyanabban a faluban nőtünk fel, később egy városban tanultunk, dolgoztunk.

Összeházasodtunk, megszülettek gyermekeink, és még mindig szeretjük egymást. Több mint 30 esztendeje. Ez a szép, egyenes vonal (mely mindig egy kissé fölfelé, előre vitt). Azonban „csak az átlaga” azoknak a mélységeknek-magasságoknak, amelyeket át kellett élnünk a Jóisten kegyelméből.

„A Gondviselés sohasem késik, legfeljebb negyedórát, hogy hitünket növelje!” Ez a gondolat áll már régóta házunk több helyiségében is, de megérteni teljesen csak most, felnőtt fejjel értettük meg. Mindig, mikor át tudtuk adni magunkat a Gondviselésnek, hamarosan jöttek a megoldások is.

Egy ilyen alkalommal jutottunk el Óbudavárra, s maradtunk a Szűzanya szoknyája szélén. Sok minden jót és szépet hallottunk az évek során, de a „Csinálják már?”

kérdésre csak kitérő válaszok születtek. Rájöttünk, hogy a családnapi utáni eufória néhány hétig érezte hatását, aztán lassan laposodott tova. Azután jöttek még nagyobb kihívások, anyagi, egészségi szépen egymás után, vagy inkább egyszerre.

Ezek mind arra „kényszerítettek”, hogy beismerjem gyengeségemet!

Kandalló-nap(ok)

3 évvel ezelőtt, amikor új házba költöttünk, és végre lett a családi tűzhelyet konkrétan is megjelenítő kandallónk, az első begyújtáskor úgy döntöttünk, hogy este mindahányan (3 lurkó, férjem és jómagam) ott alszunk a kandalló körül a nappaliban. Ráadásul pedig a következő nap senki sem megy dolgozni vagy iskolába, ha-

nem egész nap itthon maradunk ötösből társasozni.

Ha jól emlékszem, az ötlet Mészöly Ágnes: Sünimanó című könyvét olvasva merült fel bennem. Ők névnapokon igazolnak egy-egy hiányzást a gyerekeiknek, és azt csak velük töltik. Ezen felbuzdulva vetődött fel bennem, hogy hát tényleg, a szülő által igazolható 3

napi iskolai hiányzást ilyenre is fel lehet használni! (A könyvet egyébként meleg szívvel ajánlom családi olvasásra!)

Nos, ez a kandalló-nap annyira bevált, hogy azóta minden évben 2 napot lógunk így a suliból, amit hozzácsapunk a hétvégéhez, és így teremtünk magunknak egy kis nyugodt szigetet a nagy sodrásban. Ilyenkor kölcsönkérünk a közösségünkben olyan társasokat, amiket még nem próbáltunk, valamint előveszünk a kedvenceket. Ehhez társul még az esti film nézés, illetve idén a négy nap alatt még egy fürdőbe is kiruccantunk. Ezek a napok szigorúan ötösben vagyunk. (Gyerekek barátai időnként szoktak nálunk tanyázni, akkor őket is bevonjuk a társasozásba, de a kandalló-nap(ok) csak rólunk szól(nak).)

Még mielőtt valaki túl idillikusnak képzelné el a helyzetet, a rózsaszín kö-

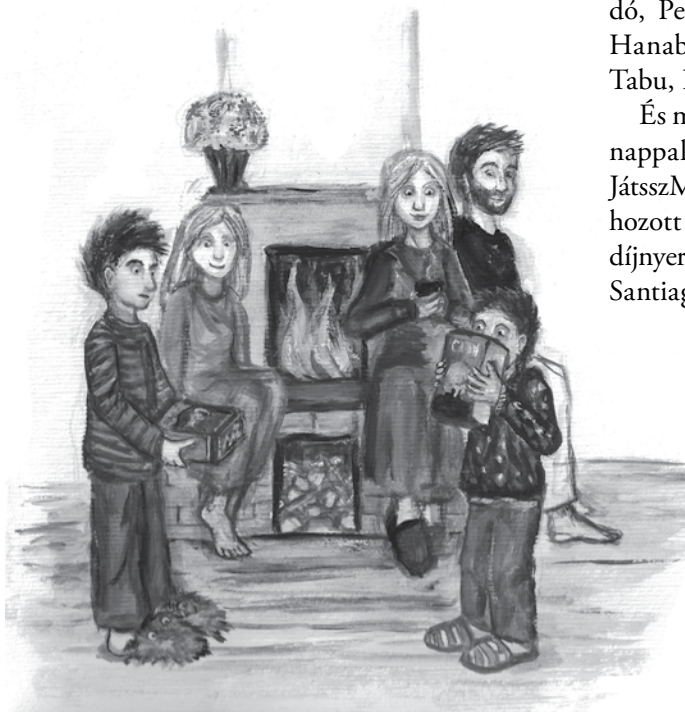
dök elosztására elárulom, hogy persze a társasozás nem mindig súrlódásmentes esemény: van, aki megsértődik; van, aki nem tud veszíteni; van, aki nem ezzel akar játszani, hanem azzal; van, aki beszél a másikkal stb., de próbálkozunk mindig „újra kezdeni”, és próbáljuk tanulni az örömteli együttlételet...

Hogy eme cikk némi hasznos információval is szolgáljon, megosztom néhány általunk jónak ítélt társasjáték nevét, hátha tudtok meríteni belőle.

Az idén felállított Társas Top 10-ünk a következő: 1. Catan, 2. Cluedo, 3. Ligretto, 4. Sequence, 5. Élve fogd el, 6. Narnia (ez egy saját fejlesztésű és kivitelezésű társas), 7. Kockapóker, 8. Metró, 9. Rizikó, 10. Dixit

Amik nem jutottak be, de azért szeretjük még: Carcassone, Kalóztámadás, Vigyázz6, Activity, Góbé gazdálkodó, Perudo, Csupa csupasz tyúkeszű, Hanabi, Bang, Solo, Csótány póker, Tabu, PanicClub.

És mások ajánlásából, illetve a néhány nappal ezelőtt Pécsen megrendezett JátsszMa társasjáték kiállítás- és vásárról hozott új ötletek: Colt Express (idei év díjnyertese), 7 csoda, Thurn und Taxis, Santiago de Cuba, Mamutvadász, Samuraj, Dominion (most az alap nem kapható, csak az Intrika, de állítólag hasonló), Small World, Incognito, Nyolcperces birodalom, Keltis, Swish, Kuhhandel, Dobble, Tokio királya. Aki bővebb információkat szeretne, olvashat róluk a www.gemklub.hu vagy a www.szellemlovas.hu weboldalakon!

Raffaello

SZeretem a Raffaellót. Esténként, amikor elcsendesedett a ház, szépen komótosan elfogyasztok egyet. Az én titkos raktáramból.

A férjem is szeret nassolni. Néha benyúl a szekrénybe, és kivesz egy-egy mazsolát, csokigolyót, vagy ami éppen akad.

Egy reggel megdöbbenve látom, hogy az én titkos raktáram alatt, a konyhapulton apró fehér hosszúkás morzsácskák hevernek. Aha! Rájárt a Raffaellomra. Elgondolkodok, mit tegyek: letakarítom – nem jó! ... benyálazom az ujjamat és felszedetem, megeszegetem – nem jó! ... talán inkább egyszerűen felnyalom a nyelvemmel – ez az! ...nem, nem mégse, nem jó!

A leghatásosabb nevelés, ha megvárom, amíg hazajön, és az orra alá dörgölöm: lám, lám, itt valaki nassolt! – (micsoda bűnözés). Ez lesz a legjobb.

Délután van, vonszolom a konyhapulthoz: – Látod...? Mi ez itt?

Ne haragudj, összetörtem egy fehér tányért, és még nem takarítottam fel...

(talán mégiscsak megérdemeltem volna, ha felnyalom a nyelvemmel ... legalább jogosan lehetne szűrős a nyelvem, ha hazajön a munkából)

„Az, hogy erősnek éreztük magunkat, nem volt elég”

Néhány éve, amikor idősebb fiunk 11 éves volt, egy munkánkhoz felvettünk két egyetemistát segíteni. Kommunikációt tanultak. Miután fiunk mindenkivel szívesen beszélget, hamar találtak közös érdeklődési területet.

A számítógép korszak a gyerekszobának nálunk sem kegyelmezett, bár megpróbáltuk keretek közé szorítani. Fiunk, B. kapott egy laptopot, amire rátettünk egy szerintünk megfelelő játékot. Az olvasásra szánt időért cserébe játszhatott a számítógépen. Az egyik nap észrevet-

tem, hogy összeverte és fojtogatta játék kenguruját. Meglepve kerestem az okot, de nem kaptam tőle magyarázatot. Amikor B. kisöccsét kezdte zaklatni, elhatároztam, hogy utánajárok az oknak. Mi változtatta meg viselkedését? Észrevettem, hogy egy új számítógépes játékkal játszott, amelyet nem ismertem. Mondta, hogy osztálytársai ezzel a játékkal játszanak, és az alkalmazásunkban lévő egyetemisták voltak olyan kedvesek, és adtak neki egy példányt ebből a játékból, mert ezzel ők is szívesen játszottak.

Sikerült magamba fojtani egy megjegyzést. Felháborodtam, de az évek során rájöttem, hogy a legjobban úgy tudom dühömet kezelni, ha ezt az érzést érdeklődéssé változtatom. Megkértem B.-t, mutassa meg és magyarázza el a játékot. Rövid időn belül dühöm hányingerré változott. Úgy éreztem, hogy elhanyagolom magam, amikor megtudtam, hogy a játékban akkor lehet pontot gyűjteni, ha a játékos kegyetlenségeket követ el lehetőleg ártatlan és védtelen emberekkel szemben. A pontok az áldozat védtelenségével nőttek. Ha valaki csak egy férfit és nem egy nőt babako-

csival ütött el, alacsonyabb pontszámot kapott. Azon gondolkodtam, hogy egy potenciális tömeggyilkost nevelék-e. Ez a gondolat minden mást kitörölt az agyamból. Fogalmam sem volt, hogyan viszonyuljak ehhez, és mit kellene tennem. Lehet, hogy ez volt a szerencsém, mert fel kellett tennem a kérdést: „hogyan tudom ezt konstruktív módon kezelni?” Nyilvánvaló volt, hogy a játék olyan vonzó volt B. számára, hogy leszidni és azt megparancsolni, hogy ne játsszon, nem oldaná meg a kérdést. Addig nem hazudott, de el tudtam képzelni, hogy a játéknak akkora a vonzereje, hogy barátjánál játszana és letagadná.

„Mi tetszik neked ennyire ebben a játékban?” – kérdeztem. „Izgalmas” – válaszolta. „Nem sajnálsz azokat, akik megsérülnek vagy, akiket megölsz? Élvezed, hogy fájdalmat okozol embereknek?” „Mami, ez csak játék, és ezek a játék szabályai” – világosított fel. Szerencsére lejárt a játszásra szánt idő, és így nekem több időm maradt gondolkodni. Később megkérdeztem, mit érez, miután játszott. Elmondtam, hogy észrevettem, hogy piszkálja az öccsét és összeverte a kenguruját. „Van ennek valami köze a játékhoz?” – kérdeztem. B. nem látta az összefüggést. Ebben maradtunk.

Eldöntöttem, hogy nem támadom le a két egyetemistát sem, inkább érdeklődöm. Gondoltam, hogy nekik, akiket intelligens és kedves fiatal embereknek tartok, el kell tudni magyarázniuk, hogy valami, ami szerintem oly visszataszító, számukra hogyan lehet érdekes. Azt válaszolták: „izgalmas ezt a játékot játszani. Adrenalinot szabadít fel, amitől erősnek érezzük

magukat, és erősnek lenni jó érzés”. Nyugodtan el tudtam mondani: „ha ezt a játékot nézem, én viszont rosszul leszek attól, hogy valaki számára élmény valakinek a szenvedése, és dühít, ha valaki bántja a védtelent.”

A diákok azt hajtogatták, hogy számukra nem az erőszak jelenti a szórakozást, de vonzó erősnek érezni magukat. Az biztos, hogy ez olyan szempont volt, amire nem gondoltam volna. de muszáj volt rávilágítanom, hogy a felszabadult energia keresi a kifejezési módot és B. esetében kisöccse húzza a rövidebbet. Elnézést kértem, hogy nem gondolták át jobban, és nem beszéltek meg velem a kérdést.

Annak ellenére, hogy felidegesített az egész, hálásan konstatáltam, hogy nem mindenki született szadistának, aki ezt a játékot játssza. Ez reményt adott, hogy lehetséges a közbelépés mielőtt egy rossz szokásból rossz jellem és legyengült lelkiismeret alakul ki.

Azon is elgondolkodtam, hogy van-e automatikus férfi-nő reakció az erőszak láttán. Észrevettem, hogy érzelmi szinten ez engem is agresszívvá tett, még ha nem is akartam erőszakosan cselekedni. De mielőtt megkaptam volna a választ, még további számítógépes erőszakkal kellett szembenéznem.

Közben dühöm ezen játékok készítői ellen fordult, akik minket, szülőket versenybe állítottak gyermekeink figyelméért a kaland és az izgalom iránti természetes vágyukat kihasználva. Miután nem tudjuk gyermekeinket megvédeni attól, hogy végül is szembesüljenek azzal, hogy

vannak ilyen játékok, komoly dilemmával kell szembenéznünk. Nem mindig tudunk hasonló szinten izgalmas foglalkozásokat ajánlani. Akkor erős a kísértés egyszerűen megtiltani, anélkül, hogy

Döntöttem: beállok a versenybe gyermekeim figyelméért.

segítenék alternatívát találni. Természetesen a sima tiltás frusztrálttá teszi a gyerekeket, mert 11 éves korukban nem értik, hogy aggódunk

jellemük fejlődéséért. Viszont a kaland utáni vágyat ki kell élni valamilyen formában – remélhetőleg pozitív módon. Döntöttem: beállok a versenybe gyermekeim figyelméért.

B. rájött, hogy amikor ezt a játékot játszotta, feszültté válik, ami valójában nem volt jó érzés. Javasoltam, hogy keressen lehetőségeket, pontot szerezni anélkül, hogy elütne embereket. Komoly energiát fektetett ebbe és végül elmondta, hogy ha a tűzoltó kocsi vezet, kap pontokat, de ahhoz el kell lopni a gépkocsit vagy csaló kódot használni. A tűz kioltásáért nagyon alacsony pontszámot kap. Rájöttünk, hogy ez érdekes aspektus, miután vannak, akik szerint az valódi életben is nehezebb normális módon megteremteni a megélhetést, mint csalással. Elmagyaráztam B.-nek, hogy bár lehetőség elég van, ezt a frusztráltságot sokszor a kreativitás és elszántság hiánya okozza. Az is tény, hogy sok ember nem tudja, hogy a valódi életben is van egy segítő program. Mi ezt Gondviselésnek nevezzük, és próbáljuk tanítani, hogy lehet helyesen hozzáférni. Biztattam B.-t, hogy a játékban kutasson további lehetőségek után. Végül is arról számolt be, hogy a játék valójában nem ad al-

ternatívát. Miután látta, hogy fejlődésre és javításra a játék nem ad lehetőséget azok számára, akik a tisztességes módon próbálnak játszani, unalmassá vált. Észrevette, hogy engem elkeserít, ha a számítógép által adott szabályok szerint játszik, ezért végül úgy döntött, hogy leveszi a játékot a számítógépről.

Nem sokkal ezután befutott a két egyetemista. Az egyikük hatalmas monoklivál. Elmondták, hogy lányokkal randiztak, és egy másik fiú csapat elkezdte zaklatni őket, hogy elnyerjék a lányok figyelmét. Miután a mi diákjaink erősnek érezték magukat, ebbe nem nyugodtak bele. Pillanatok alatt ütészaváltássá fajult a dolog, amiben ők esélytelenek voltak. Amikor a lányok látták, hogy a támadók még akkor sem hagyták abba a fiúk verését, amikor azok már a földön feküdtek, olyan dühösek lettek,

hogy ők támadtak a másik fiúkra, és próbáltak minket megvédeni. „Az, hogy erősnek éreztük magunkat nem volt elég” – foglalta össze a diák, majd hozzátette „szerencsére a másik fiúban volt elég tisztesség és tisztelet a lányok iránt, és visszafogták magukat attól, hogy őket is összeverjék. Akkor valóban csúnyán végződött volna az est és az eset.”

Elmondtam nekik, hogy B. levette a játékot a számítógépről. A két fiú bevallotta, ők is elveszítették az érdeklődést a játék iránt. A monoklis fiú megpróbált mosolyogni, de fájó, dagadt arca ezt egy ideig nem tette lehetővé.

Főzzük meg szüleinket!

(avagy a szülőnevelés 5 pontja)

A gyerekekről szóló könyveknek se szeri, se száma, így a kétségek közt vergődő szülőket semmi nem gátolhatja meg abban, hogy szembesüljenek a ténnyel, alig képesek valamit jól csinálni. Viszont – tudomásom szerint – elvértve lehet találni olyan irodalmat, amely a szülők neveléséről szól. Pedig a fiatalok nehezebb helyzetben vannak, mint szüleik, nagyobb szükségük van eligazításra, mert – bár ez már közhely, de nagy igazság – ők még nem voltak felnőttek, ellentétben a szülőkkel, akik – alig hihető – voltak gyerekek. Totyogós, pelusos,

dackorszakos és lázadó kamasz lurkók... Borzolták ők is szüleik – nagyszüleitek – idegeit. Szóval, nehéz megérteni Nektek, mi játszódik le egy felnőtt lelkében, mert ezzel kapcsolatban nincsenek megélt tapasztalataitok. A megértés, a másik helyzetébe, gondolatvilágába való beleérző-képesség pedig szükséges ahhoz, hogy egy kapcsolat jól működjön.

A szülők megnevelését taglaló pedagógiai szakkönyv pedig tuti üzlet lenne. Rohamoznák a boltokat az elszánt, tudásra éhes fiatalok, mert mindannyian szeretnék elérni, hogy felmenőik jobban

együttműködjenek, megértőbbek, elfogadóbbak, szeretőbbek és szerethetőbbek legyenek. Hogy a fenti magasztos célok eléréséhez közelítsünk, és tudásszomatokat néhány korttyal csilapítsuk, keressük a választ a kérdésre:

HOGYAN NEVELJÜK SZÜLEINKET?

De, hopp, álljunk meg! Mielőtt még megkérdeznék, miért merészelek pont én ilyen kérdéseket boncolgatni, elárulom mentegetőzsképpen: négygyermekes anya és melleleg tanár vagyok, és gyerek is voltam bizonyára. Érintett vagyok mint nevelő és mint nevelt is, mivel csemetém állandóan nevelnek engem is. Nem kisebb szakértőket kértem meg, hogy segítsenek válaszolni a kérdésre, mint kamaszodó lányaimat. Az egyik lemondóan legyintett, majd királynői méltósággal távozott, mint aki lehetetlennek tartja ezt a vállalkozást. A másik visított: „Csak a nevünk meg ne tudják!” A harmadik remélte, hogy csak a szerkesztők olvassák a lapot. Kisfiunk lovagként védelmemre kelt és nekiesett nővéreinek. Ezen előzmények után ötletbörzét tartottunk: ha egyáltalán sikerül, hogyan sikerül viszonylag normálisnak lenni egymáshoz. (Ne feledjétek, nem arra keressük a választ, mit kell a szülőnek tennie – ezt már sokan megírták –, hanem arra, mit tehettek Ti, nevelésre elszánt, küzdő szellemű, lánglelkű fiatalok a családi tűzhely melegének őrzése érdekében, hogy az ne váljon állandó tűzfészékké.) Íme gondolataink esszenciája:

1. A szülőket meg lehet főzni! Persze megenni nem gazdaságos és nem is ér-

demes, mert többnyire szárazak, rágósak, de néhány jó szótól megpuhulnak – különösen, ha úgy tűnik, nem fűződik hozzá „piszkos” érdek, például: „Ehető a kaja!”, „Ez a ruha nem öregít annyira!” már jó kezdő lépésnek. Ezt lehet még fokozni: „Majdnem olyan jól főzöl, mint Juci nénikénk.” „A haverok azt mondták, nem is vagy olyan fafej!” A hasonló, lazán odavetett megállapítások pozitív életszemléletre és hozzáállásra hangolják a szülőt. Ha a „főzést” még egy kis segítő szolgálattal is fűszerezitek, kenyérré lehet minket kenni, ami jelen esetben egy kis mosogatást, kávéfőzést, terítést jelent, de azt is, ha nem tesznek bizonyos dolgokat: nem hagyják a koszos ruhát a fürdőszoba kövön, a cuccaitokat a bejárati ajtó előtt... De minnek is soroljam, ti nálam sokkal kreatívabbak vagytok.

2. A szülő nem ragályos beteg! Meg lehet érinteni. Nem fog fájni! Mi szülők, nehezen tudjuk felfogni, hogy édes kicsikénk rángógörcsöt kaphat érinté-

süinktől. Pedig nemrég – ah, csekély 15 év röpi el csupán! – hangos ordítással fejezte ki dühét, ha pár órára el kellett szakadnia tőlünk, és akinek apukáját meg sem lehetett puszilni anélkül, hogy felháborodottan ne rohanjon közeink, hogy őt is szeretgetni kell...

Ha nem tölt el méla undor a gondolatra, akkor az ölelés, vállon veregetés, netán puszi egy másik formája lehet a szülők kilyukadt lelki tankjának foltozgatásához, feltöltéséhez.

Én ezt galádul ki szoktam provokálni: sóhajtozom, hogy fáj a hátam, elfáradt a lábam és néhanapján gyermekeim megszánnak, megmasszíroznak. Hajam frizurába fésülése a mennyországba repít engem, ha lányaim hajlandóak rá. Nem csak a testem, hanem a lelkem is, olyan mint-ha kicserélték volna...

Most kapcsolok, lányoknál ez még csak-csak működik, de fiúknál...!? Hagyjuk őket tanácstalanul?! Na, neeee...! Próbálom beleélni magam az ő helyükbe, de nem voltam kamasz fiú, nincs kamasz fiam, csak egy tizenéves, aki most még száz pusztit is ad egy nap, és amikor valaki szavá teszi, hogy ne cuppogjunk, azt válaszolom: most képezi a puszi aranytartalékot, amelyekből a böjtös időkben majd élnem kell...

A válaszom könyvszagú lenne, ha nem kérdeznék meg egy másik szakértőt, nagy fiúkat nevelő barátnőmet. Azt mondta, inkább ő szokta fiai hátát, talpát masszírozni. Néha valamelyik fia megérinti, titokban, egy szalonnás pizza

utáni elérzékenyült pillanatban. Esetleg mellé rogy a kanapéra, és akkor az anya boldog, hogy válluk összeér. A haját ő vágja, akkor néha hajlesöprés ürügyén megsimogatja. Végül azt mondta, ezt nem lehet erőltetni. Én sem erőltetem. Majd, ha több tapasztalatom lesz.

3. Maradjunk vonalban! Amikor ezt írom, először a telefon jutott eszembe, hogy ne kapcsoljuk ki, ne tegyük le, tartsuk fenn, folytassuk a párbeszédet, és ha megszakadt, vegyük fel újra. Persze nemcsak a telefonnal lehet ezt tenni, hanem a mindennapokban is. Nem lehet semmi disznóság, ami feljogosítana arra, hogy azt mondhassuk: nincs hozzád közöm. Erős vagy, bátor vagy, okos vagy, tudsz harcolni – szépen is – a jogaidért, a Neked járó szeretet-, elfogadás-, megértés „adagért”.

Bebújtattam az előző mondatba egy huncut szót: *szépen*. Ez a lényeg. Nemcsak a harc, hanem a szépen. Csúnyán harcolni a hülye is tud. De szépen?! Méltósággal?! Nemes fegyverekkel?!

4. Hogy is harcoljunk szépen?

– **Kikémleni és kivárni a kellő időt a bevetésre.** Pl. falra mászok, ha határidős munka közepén vagy indulás előtt két perccel, mikor – mint mindig – késésben vagyunk, állnak elem gyermekeim egy „halaszthatatlan” problémával. Ilyenkor a válaszom mindig: NEM vagy jobb esetben: „Most NEM. Később térjünk vissza rá, mert képtelen vagyok

Egy mondatban is megfogalmazhatom volna az egészét: Szeretni kell MÉG a szülőket is!

ebben a helyzetben mérlegelni.” Különben a szülő csak csípőből lövi a választ, nincs ideje belegondolni, miért is fontos ez a gyerekének. Ez a sikeres harc egyik feltétele.

– **Ne támadással indíts: Te úgysem... Vaskalapos vagy! Semmit nem értesz meg! Bezzeg a...** Erre a válasz várhatóan a visszacsapás lesz. Minden erőnket összpontosítjuk, hogy bevehetetlenek legyünk. Oszttjuk, kapjuk a véres sebetket, mint... (jó lenne ide egy szemléletes hasonlat a Csillagok háborújából vagy a Gyűrűk urából, de tök ciki, nem láttam egyiket sem).

– **Szedd össze érveidet**, mint egy profi ügyvéd, hogy megértesd: mit, miért, hol, kivel, mikor akarsz. Emellett nyugtasd meg őket. A szülők zsigerből féltik a gyerekeiket. Különösen az anyák. A köldökzsinórt – a lelkit – nem tudják könnyen elvágni. Kincsek vagytok. Vigyázni kell Rátok. Ez normális ösztön. Segítsetek nekik a féltést normális mederben tartani azzal, hogy nem tesztek olyat, ami testi vagy lelki épségeket veszélyeztet. Hú de tanár nénisen hangzik! Pedig ez fontos: megtanulni vigyázni magatokra. A magatok érdekében – nem csak a szülők nyugalmáért.

5. Légy következetes és megbízható!

Nem arra gondolok, ha pár éve a trapéz gatyákat szeretted, holnap már nem rajonghatsz a trottyos fenékű bő fazonért, ma pedig a csónaciért. Vagy hogy baj lenne, ha az az együttes, akiért a minap ölni tudtál volna, most már tiszta gáz. Az is elfogadható, ha egy hónapja még minden vágyad az volt, hogy majdan kutyaosztó legyél, mára a filozófia érdekel.

Ez így van rendjén: keresed a helyed a világban – még mi, komoly felnőttek sem találtuk meg minden esetben –, változol a véleményeddel együtt. Az lenne baj, ha becsontosodtál volna, ha nem tudnál növekedni, fejlődni. Ami él, az növekszik. – mondják a bölcsek, én csak idézem őket.

Inkább arra gondolok, hogy tartsd a szavad. Lehesse hinni Neked, lehesse bízni Benned. Ha valami közbejön, értesítsd őket. Ne játszd ki az őseket! Nemcsak azért, mert előbb-utóbb lebuksz, hanem magad miatt. Nem vagy Te egy fondorlatos, sumák, svihák kókler! (Remélem, ezzel elvettem a kedvedet!) Mondhatod erre: ha tudnák, hol vagyok, nem engednének el. Kényszerpályán vagyok, tehát hazudnom kell. Erre azt mondom, ha nem engednek el, azért van mert:

- Lehet, hogy nem harcoltál szépen.
- El sem kezdted, feladtad vagy kaszaboltál.
- Lehet, hogy tényleg veszélyes ez a hely, és jobb is, ha nem vagy ott (pl. egy drogos vagy alkoholizáló társaságban).
- Lehet, hogy már eljátszottad a bizalmukat?!
- Vagy valami más?

6. Együttlét. Biztosan kapkodjátok a fejeteket: *együttlét?!*, mikor Ti pont elszakadni vágytok. Minden érv alátámasztására lehet idézetet találni, én sem voltam rest, ideírok egyet, csak nem tudom, kitől származik: „Hogy meggyezésre jussunk, állandóan keresni kell a közös találkozási pontot”. Lehet ez egy túra, közös fájlterítés, pecázás, bicikliszerelés, videónézés... A főzést már

többször említettem, most mégsem arra gondolok, hogy sülve-főve... Lehet, hogy közben semmi érdemlegeset nem mondunk, nem muszáj mélylélektani elemzésekbe kezdeni (pedig milyen jó is az!), de kialakulhat egy jó beszélgetés is. Együtt vagyunk. Bármilyen történet is: vilálmok cikáznak, lelünkben tombol az orkán, duzzogunk, dohogunk, besokallunk, csalódunk (ennyi szörnyűség elég is!)..., érezzük, mégis összetartozunk.

Lehetett volna több pontot is összeszedni, de milyen fárasztó ennyit is megvalósítani. És nehéz! Naná, hogy nehéz! Azt is nehéz, amit a szülőknek írnak csemetéik neveléséről.

Bizalompedagógia az élményfürdőben

Nyáron egy schönstatti édesapa elvitte élményfürdőbe a saját leánykáját és annak barátnőjét.

Az édesapa nem tudott velük maradni, ezért megbeszélték a szabályokat, mit szabad és mit nem szabad. A leánykák 2 órát voltak így egyedül a csúszdák és medencék bűvöletében. Egymásra vigyáztak. Nézték az órát, a megbeszélte időben átöltöztek, és hazamentek a Nagymamához. Boldogan, ragyogó arccal mesélték az élményeiket.

A külső paraméterek háttorzongatók – két 10 éves gyermek egyedül egy nagy élményfürdőben...

A belső történetes felemelő!! Az APAI bizalom által önként betartott szabályok, a két kislány egymásra odafigyelése, vigyázása, törődése.

Summa summarum: most jövök rá, kár volt ennyit beszélni, egy mondatban is megfogalmazhattam volna az egészet: *Szeretni kell MÉG a szülőket is!* Akit szeretünk, annak mindezeket megteesszük. Legalábbis törekszünk rá. Szeretettől tenni valamit már nem is olyan nehéz.

Búcsúzóul még egy jó tanács a kiváló német pedagógustól, Joseph Kentenichtől: „Csak az tud másokat jól nevelni, aki közben önmagát is neveli.” Aki önmagát neveli, csak az érti igazán, milyen nehéz még az apró rossz tulajdonságokon, beidegződéseken is változtatni. Ezért irgalmasabb szemmel tekint a másik emberre. Még a szüleire is.

Tudom, hogy ha velünk, szülőkkal vannak a gyerekek egy ilyen helyen, akkor vég nélkül megy a könyörgés, alkudozás, hogy „hadd csússzak le azon a nagy csúszdán is, még ne menjünk, még egy utolsót hadd ugorjak” stb.

Itt nem volt kinek könyörögni, tették, amit megbeszélték, úgy, ahogy megbeszélték.

Nem mondom, hogy követendő példa, de előfordulhat, hogy szükség-helyzetben maradnak magukra gyermekeink több-kevesebb időre, s akkor ugyanígy kell működniük: a mindennapokban megalapozott, szülői tekintély és bizalom meghozza gyümölcsét az önként vállalt szabálykövetésben. Így növekednek erős, szabad jellemekkel gyermekeink.

Zarándoklat az élet útján

A Szentföldön jártunk. Ez nagyon egyszerűen hangzik így, sajnálom, hogy a papír nem tud ujjongani. Csodálatos volt! Érdekes módon soha nem vágytam a Szentföldre, eszembe sem jutott, valahogy olyan távolinak tűnik. Aztán egyszer, talán 8 évvel ezelőtt a férjem bejelentette, hogy megyünk. Nálunk ez így szokott lenni. Na, jó, gondoltam, ha ő ezt szeretné... Talán nem olyan nagy baj... És nagyon szép utunk volt egy csoporttal, sok-sok szép élmény, de valami nekem hiányzott belőle.

Amikor tavaly egy baráti házaspár részéről elhangzott a hívás egy szentföldi zarándoklatra „garantált” vezetővel, azonnal megszületett bennem a vágy, hogy újra elmehessünk. És az én nagylelkű férjem azonnal felajánlotta, hogy szívesen meghív erre a zarándoklatra az 50. születésnapom alkalmából. Kicsi aggodalom volt a szívemben, hogy nem luxus-e ez valójában, hiszen sokan még a Balatonra sem jutnak el, de ahogyan közeledett az indulás időpontja, egyre inkább a hála érzése kerekedett felül bennem, és úgy éreztem, hogy nagyon szükségünk van erre az útra mindkettőnknek. Talán házasságunk kezdete óta nem voltunk egy hétnél hosszabb utazáson, és mindketten nagyon-nagyon fáradtak vagyunk. Úgy éreztem, hogy nagyon jó lesz teljesen kiszakadni a rohanásból, az itthoni gondokból, és egy kicsit megpihenni, feltöltődni. Sosem vágytam sem Egyiptomba, sem a

Fülöp-szigetekre, de még nagyon a Dolomitokba sem síelni. Erre a zarándoklatra azonban nagyon vágytam.

Ferences testvér volt a vezetőnk, aki 3 évet Jeruzsálemben tanult. Az idegenvezetőnk pedig egy olyan magyar fiú, aki 4 évig tanult teológiát, azóta pedig bibliai kutató munkát végez, és 7 éve él a Szentföldön. Mélyen hívó ember. A két vezető összhangja, mély hite, biblia- és helyismerete megalapozta az egész zarándoklatot. A teljesség érzését az biztosította, hogy egyaránt megvolt az ideje a közös imádságnak, a történelmi és vallási ismeretek átadásának, és az egyéni elmélyülés lehetőségének. Minden nap bensőséges szentmiséket ünnepeltünk (pl. a Tábor hegyen, Betlehemben a Születés bazilikájának egyik alkápolnijában karácsonyi szentmisét, a Galileai tó partján, ahol Jézus megjelent tanítványainak a feltámadás után, Jeruzsálemben az Olajfák hegyén és a Golgotán). Mivel az egész zarándoklatot leírni nagyon hosszú lenne, inkább élményeket, benyomásokat szeretnék megosztani Veletek.

Nagyon megható volt számomra azt a földet taposni, azon az úton járni, azokon a helyeken állni, ahol Jézus és Mária földi életében járt, élt, állt. Nagyon intenzív élmény volt számomra a tábor-hegyi találkozás. A csodálatos templomban, melynek ablakait borostyánsárga üveggel készítették, és ettől az egész templom aranyos fényben úszik, a szentélyben ünnepeltünk szentmisét. Azután lehetősé-

gem volt még ott maradni egészen egyedül a szentélyben, és ez igazi tábor-hegyi élmény volt. Úgy éreztem, hogy még nagyon sokáig el tudnék ott üldögni. Máriával Názáretben találkoztam. Az Angyali üdvözet bazilikájában, melyet a főle a kicsiny, I. századbéli ház fölé építettek, mely nagy valószínűséggel Mária háza volt, ahol az angyal megjelent neki, és hírül adta Jézus születését. A házikó a mi fogalmaink szerint inkább egy kicsiny barlang, sziklába vájva. Itt volt arra lehetőségem, hogy Máriával kettesben legyek, megpróbáljam elképzelni, hogy mit érezhetett, amikor ez megtörtént vele. (Persze nap mint nap beszélgetek Máriával, de ez most valami más volt. Egészen közel éreztem magamhoz Máriát.) Názáret egyébként ma gyakorlatilag arab város, keresztények alig élnek benne. Betlehem sajnos

hasonlóképpen. Mégis ott vannak katolikus templomaink, és ezeken a kicsiny szigeteken ott van nemcsak Jézus lába nyoma, hanem az élő Krisztus az Oltáriszentségben. És

ez valami nagyon mély élmény. Engem ott érintett meg elsősorban az Úr, ahol most is jelen van ilyen formában is. Betlehemben a születés barlangja ortodoxok kezelésében van. Szinte folyamatosan érkeznek a zarándokok, és nagyon gyakran liturgia folyik a mécsesek füstjétől kormos barlangban. Nehéz elképzelni, hogy itt született Jézus. Egyik reggel nagyon korán felkeltünk, hogy itt is legalább a lépcsőn elidőzhessünk és szemléljük a titkot. Kafarnaumban Péterrel

találkoztunk, és rácsodálkoztunk, hogy Jézus abban a három évben, amikor tanított, valószínűleg Péter házában tartózkodott a legtöbbit. Ott álltunk, azon a helyen. Aztán hajóra szálltunk, mint annak idején Jézus, és „beevezünk” a mélyre. Néztük a tájat, melyet Jézus is látott. Ez egészen biztosan nem sokat változott. A tó partján ünnepelt szentmisében az evangéliumból azt a részt olvastuk fel, amikor Jézus feltámadása után megjelent az apostoloknak. Ők nem ismerték fel, de a szavára kivetették a hálót. Mikor az szakadozni kezdett, János végre „felismerte”. Amikor pedig Péter „meghallotta”, hogy az Úr az, felvette köntösét és a vízbe ugrott. Ez Péter. Ezek vagyunk mi. Sokszor nem látunk a szemünktől. Aztán amikor rádöbbenünk valami lényegesre, akkor meg nagy za-

varunkban elveszítjük a fejünket. Jézus mégis megbízik bennünk. Szeretsz engem? – Hát persze! De, Jézusom, Te szeretsz engem? – Hát hányszor bizonyítsam még, hogy szeretlek??? Nem mu-

tattam már meg elégszer??? – És én elszégyelltem magam. – Igen, Uram, tudom, hogy szeretsz. Bocsáss meg, hogy nem mindig hiszem el! Mert gyarló vagyok és bűnöket követek el, és szégyellem magam. Te pedig újra szeretsz. Ez a legnagyobb tanulság. Hiszen nekem is ezt kell tennem, semmi más. Újra és újra szeretni. Nem kritizálni, hanem jobban szeretni. És ez ott, a Galileai tó partján a fák koronáján átszűrődő napfényben a szentmise alatt még mélyebben belém

Még mindig szeretjük egymást, és minden eddiginél jobban szeretjük egymást!

nyilalt, mint valaha. Hogy Isten megnyire szeret engem. Ezt éreztem a Golgotán is, ahol megérintettem a sziklát, melyen Krisztus keresztje állt, és a Szent Sírban, ahol Jézus teste feküdt. A kedvenc helyemen, a Getsemáni kertben hosszan imádkozhattunk. Évszázados, sőt évezredes olajfák között, melyeknek gyökerei Krisztus koráig nyúlhatnak vissza, igyekeztünk átélni Krisztus kínját, amikor vérrel verejtékezett. Minden lelki szenvedés helye ez számomra. Az Istenhez kiáltó miértek helye. Mert kiáltani kell, hiszen az segít. Gyakran ki kell panaszkodnom magamat az Istennek ahhoz, hogy utána szívbeli békességgel el tudjam fogadni kezéből a keresztet. Ez nekem mindig segít. A Via Dolorosán, melyen a keresztet vitte, nem törődnek a járókelők a keresztutat járó zarándokokkal, azok pedig a hangzavar ellenére járják a saját útjukat. Valószínűleg Jézussal sem nagyon törődtek a járókelők akkor, amikor ott botladozott a kereszt alatt. Kevesen ismerték fel benne a Messiást akkor is és ma is. Hálásnak kell lennem azért, hogy ez nekem megadatott. Ott, azon a földön, mely szét van szabdalva és sebekkel tele, palesztin keresztényekkel is találkoztam az a gondolatom támadt, hogy ez a föld maga Krisztus teste. Ma is érik a súlyos ostorcsapások, melyek szabdalják a bőrt, s néha egy-egy darabot ki is szakítanak a szögek. És Krisztus ezt tűri. Szeretetből. Mindig az a kérdés, hogy én milyen választ adok a kérdéseimre. Más válasz pedig nincs, mint hogy jobban kell szeretnem.

És mit hozott a zarándoklat a házasságunknak? Vannak dolgok, melyeket az ember még a házastársával sem tud

megosztani. Nem vagyunk egyformák, ugyanazt az eseményt mindenki másképpen éli meg. Ugyanazt az utat járva mindenki másra figyel fel. Van, aki a tájat nézi, van, aki a virágokat az úton. Mi a férjemmel nagyon különbözőek vagyunk. És sokszor megkísért a gondolat, hogy a csuda vigye el, hogy már megint nem ott akar megállni, ahol én, hogy már megint nem az jut eszébe, ami nekem. De úgy veszem észre, hogy kicsit mintha javulna a helyzet. Megpróbálok jobban behelyezkedni abba, ami őt érinti meg, ami őt érdekli, és kevésbé várom el, hogy ugyanazt érezze, amit én. Ugyanazon a zarándoklaton jártunk, ugyanazokon a helyeken imádkoztunk. Őt más érintette meg, mint engem, ő másképpen találkozott Jézussal és Máriával, mint én. Viszont hogy mély találkozásaink voltak mindkettőnknek, az egészen biztos. Hogy mindketten intenzíven megéltük az Isten ránk pazarolt határtalan szeretetét, az is biztos. És hogy ez az élmény mindkettőnket arra sarkall, hogy akarjunk lélekben növekedni, az is biztos. És akkor ez a találkozási pont. Mert bár házasságban élünk, mindkettőnknek saját utunk is van. A legbensőbb utunkat mindketten magunk járjuk. És ahogyan változunk, azáltal természetesen hatunk egymásra is. És amikor egymás szemébe nézünk, akkor – így 28 évi házassággal a hátunk mögött – azt érezzük, hogy tekintetünk egyre mélyebben fonódik egymásba. Igen, Tilmann atya!

Még mindig szeretjük egymást, és minden eddiginél jobban szeretjük egymást!

Nem ítélni – jobban szeretni!

Napjainkban sokszor sopánkodunk mások ballépései, hibái miatt. Hamar és könnyen ítélni.

Élethelyzetek: Fiatal édesanya váratlanul megözvegyül, 2 kicsi gyerekkel egyedül marad. Hamar felbukkan a vigasztaló – a meghalt férj legjobb barátja. Ne ítélni, hanem szeressük jobban házastársunkat, mert őt is elveszíthetjük bármely pillanatban.

Sok elvált van keresztény közösségeinkben is. Ne ítélni el őket, hanem imádkozzunk értük – hiszen több fájdalmat álltak ki, mint mi, boldog házasok. Ne ítélni, hanem jobban szeretjük férjüket/feleségüket, különben az elváltak számát növelhetjük...

Kallódó kamasz – „tipikus nagycsalád, aki nem törődik a gyerekeivel” – csóváljuk máris a fejünket. Ne ítélni, hanem szeressük jobban saját kamaszainkat, nehogy ők is elkallódjanak!

Szegény idős néni, otthonba adják... ne ítélni, hanem szeressük jobban gyermekeinket, unokáinkat, hogy mi majd talán az ő életüknek részeként CSALÁDI OTTHON-ban élhessük végső éveinket.

„Jó a Hangulat nálunk, jöjj közénk Várunk”

(Jubileumi fiútábor mozaikok a szemmel)

Apukák, anyukák, „ne féljete!” Minden édesapát, édesanyát szeretnék biztatni, mielőbb küldje el a fiát Schönstattos fiútáborba. A képek nem képesek visszaadni azokat az élményeket, amelyeket ott a fiai láttak, tapasztaltak vagy csak fognak. Képek:

A fiai gyermeki örömmel játszanak.

A fiai férfiként dolgoznak.

A fiai férfiként esznek, mulatoznak.

A fiai érett férfiként Igent mondanak a Szűzanya hívására, mely által még közelebb kerülnek a mennyei Atyához.

Tettre kész bátor, erős srácok, férfiak vezetésével. Szenzációs élmény volt velekedni, mély élményekkel gyarapodni.

Köszönettel: Egy apa

Magvetés

Október végén Kárpátalján élő magyar családok számára szerveztünk „mini” családnapokat, péntek estétől vasárnap délig. Mint bizonyára tudjátok, Beregszászon 2 évvel ezelőtt létrejött egy Házaspárok útja, és már tavaly ősszel is volt néhány házaspár számára Karácsván ilyen hétvége. A beregszászi Makuk házaspár több ízben járt már Óbudaváron, és nagyon megfogta őket Schönstatt lelkisége. Szívügyüknek tekintik, hogy lakóhelyükön, Beregszászon, ill. tágabb környezetükben, Ukrajnában is gyökeret verhessen a Schönstatt mozgalom. Mint ahogyan szívügyüknek tartjuk mi is. A magunk részéről mintegy 20 éve járunk rendszeresen Kárpátaljára, és András (Szepe) mint máltai lovag rendszeresen segíti az ottani máltai munkát. A Makuk házaspárral baráti viszonyba kerültünk, és pár évvel ezelőtt meghívtuk őket Óbudavárra. Azonnal nagyon megtetszett nekik Schönstatt légköre és szellemisége. Tavaly Ther Tónival és Ágival, valamint Litkei Zolival és Andival, az idén pedig Varga Erikával és Karcival vágtunk neki az útnak. Tavaly sem volt könnyű az ottani helyzet, de az idén még nehezebbé vált. Rengetegen elhagyták az országot, főleg fiatal férfiak és családok. Mit is mondhatunk nekik mi, a hozzájuk képest jólétebből érkezett házaspárok, amikor ők a létükért küzdenek nap mint nap, és az a fő kérdés számukra, hogy egyáltalán megmaradhat-e a magyarság Kárpátalján, vagy jobb lenne nekik is áttelepülni az anyaországba.

A megérkezős körben meg is fogalmazták a házaspárok nehézségeiket, ugyanakkor szép volt megtapasztalni, hogy házasságukkal kapcsolatban milyen pozitívan nyilatkoztak meg. Ilyenkor gyakran azt érezzük, hogy különösen a férfiak – kis túlzással – nem is értik, hogy mit keresnek itt. Kicsit szeretnének megpihenni, de sokat nem várnak. Minden ott lévő úgy érezte, hogy házassága stabil, és abból erőt tud meríteni.

Karcsi és Erika aztán előadásukban éppen erről beszéltek: hogy milyen szép a nehézségek közepette nap mint nap megélni a szentségi házasságból fakadó erőt, az egymásba kapaszkodás lehetőségét. Talán adtak új szempontokat. Beszéltek arról, hogy milyen jó, ha meg tudjuk egymást hallgatni, hogyan fogadjuk el egymás bogarait, és hogyan fedezzük fel újra és újra egymás értékeit, hogy a szeretet fájhat, de ez természetes, és hogy hogyan tudunk együtt megpihenni az Isten tenyerében, hogyan találhatjuk meg a módját annak, hogy feltöltődjünk a hétköznapiakban. Érezhető volt, ahogy nyílnak ki a szemek és a szívek. Volt szép közös misénk és imánk, vidám délutáni kürtös kalács sütésünk az esőben és beszélgetős esténk. Annyira érdeklődtek Schönstatt iránt, hogy még a jubileumi ünnepről is vetítettünk nekik, és meséltünk Kentenich atyáról. Úgy éreztük, hogy igazán meleg légkör alakult ki, és az aratás során igen szép megnyilatkozásoknak lehettünk tanúi. Kérjük imáitokat, hogy a mag szárba szökkenjen.

Schumicky András és Ildikó

Hétvége Karácsván! (Karácsony előtt)

Egy csodálatos hétvége, közös együttlét után, az ember szinte kicserélődve esik vissza a mindennapi robotba. Így volt ez velünk is. Karácsván (egy kis párszáz fős lakosú település Kárpátalján) immár második alkalommal sikerült megszervezni kárpátaljai családok számára schönstatti hétvégét. Most nem az előadókat vagy a résztvevőket szeretném bemutatni, hisz mindannyian tudjuk, milyen tanulságos és lelket megérintő tud lenni egy jó előadás. Inkább egy kicsit a saját érzéseimet, gondolatimat próbálom megfogalmazni.

Ott kellene kezdenem, hogy 2014-ben már sikerült megszervezni pont ezen a helyen egy hétvégét, akkor is sokan jelentkeztek, de az utolsó pillanatban szintén sokan elmaradtak. Egy évig imádkoztunk, hogy sikerüljön újra elvonulni pár napra.

Az idén a szervezés közben még több jelentkező család volt, féltünk, hogy el sem fogunk férni, de sajnos az utolsó pillanatban sok családnak közbejötték akadályok. Hála Istennek így is sok családnak sikerült eljönnie. Gondolom, mindenki ismeri ezt a jelenséget, amikor schönstatti hétvégére készül, hogy egyik nehézség után jön a másik, legalábbis a mi családban ez a jellemző, és csak nehezen sikerül leküzdeni azokat, hogy el tudjunk indulni. A nehézségek ellenére persze nagyon tartalmas együttlét lett a végeredmény, amiből lelkileg táplálkozhattunk és feltölthettünk. Sok

háaspár az első esti bemutatkozó kör után megfogalmazta azt a vágyát, hogy feltöltődni érkezett erre a helyre. Szerintem ez sikerült, legalább is számomra/ számunkra biztosan.

Számomra két fontos dolog történt a hétvégén, az előadásokon kívül, ami megfogta a szívemet.

Az első az a tény, hogy éppen október 18-án, a Schönstatt alapításának a 101. évfordulóján lehettünk együtt.

A másik, hogy a görög katolikus szentmisén – melyet Jenő atya tartott számunkra – a napi evangéliumi részlet Jézusnak a Magvetőről szóló példabeszéde volt. Mindannyian jól ismerjük a történetet, de abban a pillanatban biztos voltam benne, hogy ez nekünk szól! Nincsenek véletlenek. Mindennek értelme van!

Ez a két kicsi jel ad reményt arra, hogy jövőre újra és talán még többen találkozhatunk Karácsván, és szép lassan Kárpátalján is gyökeret verhet a Schönstatt. Addig is imádkozunk és dolgozunk ezért.

Makuk János

Fordulat az igazságosan szerető Atyától az irgalmasan szerető Atyához¹

Bevezetés (P. H. Kingtól)

Száműzetése (és a VI. Pál pápa általi rehabilitációja) után Kentenich atya írt egy levelet¹ a Schönstatt-családnak. Ebben bemutatja a saját és a Schönstatt-család tapasztalatainak hozadékát, melyre a száműzetés évei alatt tettek szert: Istennek mint az irgalmas szeretet Istenének még radikálisabb felfogását.

Az irgalmas szeretet Istene különösen ott látható meg, ahol a határok, a nyomorúság és a bűnösség megtapasztalásáról van szó (amiről a megelőző 14 év alatt sok tapasztalatuk volt). Valóban egy „kopernikuszi fordulat” történt itt nemcsak az egyesek szempontjából, hanem Schönstatt lelkisége történetének szempontjából is.

Az isten-kép mindig az ember-kép kifejeződése is; valamint az isten-kép befolyásolja az ember-képet is. Az „irgalmas Atya” isten-képből tehát egy új ember-kép is adódik, az ember gyermeki önfelfogása. Ugyanígy egy új közösség-kép is. A gyermeki ember – testvéri ember is.

Isten irgalmasságának hangsúlyozását és az ember ezzel kapcsolatos testvéri gyermekségét persze nem szabad elkülöníteni a többi életfolyamattól. Ahogy az emberi élet egyes fázisainak megfelelően mindig máshol van a hangsúly: pl. a teljesítményen, az önmegvalósításon, az erő kifejtésén, ugyanúgy látni kell azt is,

hogy ezek függvényében az isten-kép is változik.

Kentenich atya nagyon gyakran rámutatott erre.

Kentenich atya szavai:

„Ma még nem fogjuk fel teljesen, hogy mennyire új a bennünk megtestesült gyermek-, atya- és közösség-alak, melyeket ugyanakkor pedig elvárhatunk mint örökös ajándékot családbunk minden nemzedéke számára. Nem mintha eddig ne lett volna világos képünk erről a hármass (gyermek, atya és közösség) alakzatról. Ismeretes az is, ahogy ennek egyes vonásai évről-évre erősebben be- és kivésődtek az egyesekben és a közösségekben. Épp annyira közismert az is, hogy e hármass alakzat életünk végéig fejlődésre és átalakulásra képes. Egészen addig ez lesz a helyzet, amíg majd az örökkévalóságban, Isten boldogító látásában el nem nyeri végső formáját. De közben nem szabad átsiklanunk a fölött, hogy a második fogság (száműzetés USA-beli Milwaukeeban) végén milyen mély változás ment végbe közösségünkben ezen a területen.

Ez elsősorban az Atya-képre érvényes. Számunkra Isten mindig a szeretet atyja volt. Erre mutat a világ-alaptörvény² erős hangsúlyozása, mely kezdettől fogva meghatározta és átitatta a Schönstatt-család lelkiségét. Nemcsak elméletben tudjuk,

¹ Aus: Brief vom 13. Dezember 1965; In: An seine Pars Motrix, 3 (1965), 9–11.

Ferenc pápa válaszai

a Schönstatt Család százéves jubileuma alkalmából
rendezett pápai meghallgatáson

IV. rész

ÚJ TÁRSADALMI REND

Ma bezárkózunk a saját kis világunkba, a mozgalom, a plébánia, a püspökség kis világába, vagy akár itt a Kúria kis világába, akkor el-takarjuk az igazságot.

A Schönstatt Mozgalom az első világháború idején született. Az alapító atya azóta mondja, hogy tartsuk a kezünket a kor pulzusán és a fülünket Isten szívére, figyelve a szép pillanatokot és a legsötétebbeket is. Ez az a hang, ami által hív bennünket Isten az együttműködésre, az Ő nagy szeretetvéneke megvalósítására.

A jelenlévők kérték a Szentatyát, hogy ossza meg velük azt a titkot, hogyan lehet megtartani az örömet és a reményt, a nehézségek és a jelen háborúk között. Hogyan lehet kitartani a betegek ápolásában, szegények és elhagyatottak szolgálatában?

Ferenc pápa: Hát igazából halvány fogalmam sincs... nem baj. Talán természetemből fakadóan, félig-meddig ösztönösen gondolkodom, s ez az öntudatlanság néha vakmerőséget szül. Nem tudom megmagyarázni, amit ön kérdez.

Őszintén szólva, nem tudom... imádkozom és ráhagyom magamat Istenre. Nehezen tudok tervezni. Merem azt

mondani, az Úr megadta nekem azt a kegyelmet, hogy a jóságára tudjam bízni magamat, még a nagyon bűnös pillanatokban is. És mivel Ő nem hagyott el engem, ez még növeli az iránta való bizalmamat, és így Vele folytatom az utat előre. Nagyon bízom Istenben. Tudom, hogy Ő nem fog elhagyni sohasem. Imádkozom. Igen, könyörgök, mert tudom, hogy annyi rosszat tettem, annyi marhaságot¹ csináltam, amikor magamhoz ragadtam a kormányt és nem bíztam magamat az Úrra. Saját magam megmentésének útját akartam követni, ami egy nagy tévedés, ugye. Az önmegevalósítás útját jártam, ami azt jelenti, hogy teljesítek, azáltal, hogy „végrehajtok és hazudok”.² Mi is ez? A törvénytudók, a szaducceusok melettegetése, azoké, akik lehetetlenné tették Jézus életét.

Hát, nem tudom. Őszintén mondom, nem tudok erről sokat magyarázni. Átadom magamat, imádkozom, de soha nem sikerül egészen. Viszont Ő nem téved. Ő nem hibázik. És tudom, hogy az emberek által Isten képes csodát tenni. Sokszor láttam, hogy az Úr csodákat tesz azok által, akik rábízák magukat.

Még egy dolog azzal kapcsolatban, hogy kicsit olyan ösztönös vagyok: az elszántság. Az elszántság kegyelem. És

hanem a gyakorlatban is megtapasztaltuk, hogy az isteni tevékenység számára minden ok oka végső soron a szeretet. Minden, ami Tőle jön, szeretetből, szeretettel és szeretetért történik. Mindig mint sajátos küldetésünket fogtuk fel, hogy ezt az isteni világ-alaptörvényt életünk és nevelésünk alaptörvényévé tegyük.

Azt is tudtuk, beleértettük, hogy ennek az Isten-szeretetnek jellegzetes ismertetőjele az irgalmasság. De ami új nekünk, az az isteni irgalmas szeretet rendkívüli nagysága. Eddig erősebben vezetett bennünket az igazságos szeretet gondolata; azaz egy olyan értelmezés, hogy ezt a szeretetet cselekedetek és alakulások; mindenféle szeretet-áldozatok árán kell kiérdemelnünk. Kitartunk még ma is szilárdan emellett a hívő meggyőződés mellett, ugyanúgy törekszünk, mint korábban, hogy a Mennyei Atyának örömet okozzunk. De ahol az értékelésről van szó, azon vagyunk, hogy saját hozzájárulásunkat egyáltalán ne vegyük túl fontosnak. Csak Isten, az Atya és az ő irgalmas szeretete fontos. Végül is nem annyira azért szeret bennünket, mert jók és becsületesek vagyunk, hanem azért, mert ő a mi atyánk – ezt tanítottuk már Schönstatt történelmének kezdetétől fogva. Irgalmas szeretetét akkor tudja a leggazdagabban felénk áramoltatni, amikor határainkat, gyengeségeinket és nyomorúságainkat örömmel elfogadjuk és tudatára ébredünk, hogy szíve kitárulásának és szeretete túláradásának leglényesebb indokait ezek jelentik.

Ezért a jövőben Istennel szemben két dologra fogunk jobban hivatkozni, mint eddig: végtelen irgalmára és a mi feneketlen nyomorúságunkra. Kitarjuk kezeinket és így imádkozunk: Kedves schönstatti háromszor csodálatos Anyánk és Királynőnk, gondoskodj arról, hogy magunkat szájalmas és szájalomra méltó királyi gyermeknek éljük meg, és ezáltal különös módon Isten végtelenül irgalmas atyai szeretetének kedvenceiként járjunk az életben.

Így jellemeztük a magunk módján Kis Szent Teréz Atya-képet, melyet a saját eszményünkké választottunk. Őhöz hasonlóan szeretnénk a jövőben nem annyira az igazságosság, hanem inkább az irgalom áldozatává lenni. Tehát nem tesszük a kezünket rá mindazon jó dolgokra, melyeket végbevittünk és a megbocsátás így kiérdemelt jogcímére. Sokkal inkább építünk minden helyzetben a Mennyei Atya végtelen irgalmára és a mi nyomorúságunkra, amit örömmel elfogadunk és tudatosítjuk magunkban, hogy ezáltal egyedülálló módon levonjuk Isten irgalmát magunkra, családjunkra, az egyházra és az egész világra. „A szentség a hétköznapokban” c. könyv mondja: „A gyermek felismert és elismert gyengesége jelenti a gyermek mindenhatóságát és az Atya tehetetlenségét.”

Ezzel egyúttal jellemeztük azt az új gyermek-képet, melyet az elmúlt 14 évben élhettünk és megélhettünk, és amelyet szeretnénk áthagyományozni a következő nemzedékre.”

² Isten mindent szeretetből (a szeretet gyökeréből kiindulva); a szeretet által (a szeretetmozgások által); a szeretetért (a szeretet egyesülésért) tesz. Ez a szeretet világ alaptörvénye Szalézi Szent Ferenc szerint.

¹ „macana” – valóban azt jelenti, hogy „marhaság”

² Csak spanyolul értelmezhető szójáték: a *teljesedés* szó, két kifejezésből áll össze: én teljesítek (végrehajtok) + én hazudok. *Cumplimiento* = *cumplio* + *miento*.

bátorság. Szent Pál mondja, hogy két fontos tulajdonságra van szükségük a keresztényeknek, akik Jézusról akarnak beszélni: bátorságra és kitartásra. Vagyis bátorságra, hogy merjünk előre haladni, és kitartásra, hogy elviseljük a feladat súlyát. Ehhez még hozzátartozik, igen hozzátartozik az imádság. Az imádság bátorság nélkül csak trágya, nem szolgál semmire.

Emlékezzünk csak Ábrahámra, aki, mint egy jó ügyvéd, Istennel alkudozik: ...ha van 45 igaz, ha van 40, de legalább 30, ha akad 20 stb. Elég vakmerő, mondhatni arcátlan volt. De bátor volt az imában.

Emlékezzünk Mózesre is, amikor Isten azt mondja neki: – Nem állhatom már ezt a népet, ezért elpusztítom őket, de te légy nyugodt, téged vezetőül szánlak egy új, jobb nemzedék élére. Erre Mózes: – Nem, nem Uram, ha eltörlöd ezt a népet, engem is törölj el velük együtt!

Bátorság! Imádság bátorsággal. Könyörgés bátorsággal. „Mindaz, amit a nevemben kértek, ha hittel teszitek, és elhiszitek, hogy megkapjátok, már meg is kaptátok.” (vö. Mt. 21,22. és Jn. 4,14.). Melyikünk az, aki így imádkozik? Puhányok vagyunk. Igen, bátorság. És aztán a kitartás. Eltűrjük az ellentmondásokat, tűrjük az élet kudarcait, a fájdalmakat, a betegségeket és az élet kemény helyzeteit.

Ha megmaradunk a saját bezárt kis világunkban, amely mint védőburok vesz körül, akkor nem fogjuk megérteni és nem fogjuk megtudni, hogy mi a valóságos helyzet.

Mély benyomást tett rám, amit az önök Általános Elnöke mesélt Kentenich atyáról, hogyan szenvedte el az értetlenséget és a visszautasítást. Ez annak a jele, hogy egy keresztény előrefele halad. Mikor az Úr megengedi a visszautasítás próbáját elszenvadni, az a prófétaság jele. A hamis prófétákat sosem utasították vissza, mert mindig arról beszéltek, ami a királyoknak, vagy a népnek megfelelt. „Ó, milyen szép minden!” – semmi más.

Bizony, bizony visszautasítás, igaz? Tűrni, elszenvadni, hogy félretesznek, elutasítanak, és nem bosszulni meg, még szavakkal sem. Nem rágalmazunk, nem szóljuk meg azt, aki nekünk rosszat tesz.

És van még egy dolog, ami elkerülhetetlenül fontos! Azt kérdeztétek, mi az én titkom – hát nekem segít az, ha a dolgokat nem a középpontból nézem. Egyetlen középpont van, Jézus Krisztus. Az a hely őt illeti. Jobb, ha mi a periferiáról tekintünk a dolgokra, onnan világosabbnak látszanak. Ha bezárkózunk saját kis világunkba, a mozgalom, a plébánia, a püspökség kis világába, vagy akár itt a Kúria kis világába, akkor eltakarjuk az igazságot. Meg tudjuk ragadni elméletileg a dolgokat, de Jézus igazságának a valóságát nem. Szóval az igazság jobban megragadható kívülről, mint a középpontból. Ez nekem segít.

Nem tudom, hogy ez az én felfedezésem-e, de bizonyosan érdemes emlékezni arra, hogyan változott meg alapjaiban a világról való látásunk Magellántól kezdve. Egy dolog volt látni a dolgokat Madridból vagy Lisszabonból, és egészen más onnan messziről, a Magellán-szorosból. Akkor kezdték más dimenzióból látni, és megérteni a dolgokat. Ezek az igazi forradalmak, amelyek által jobban megértjük a valóságot. Ha megmaradunk a saját bezárt kis világunkban, amely mint védőburok vesz körül, akkor nem fogjuk megérteni és nem fogjuk megtudni, hogy mi a valóságos helyzet.

A napokban a kriminológusoknak volt világtalálkozója, s ott valaki mesélt nekem a tapasztalatairól. Az az ember azt mondta: „Tudja atyám, néha előfor-

dul, hogy mikor bemegyek a börtönbe, együtt sírok a rabokkal.” Ez egy példa. Ez az ember nemcsak a jog oldaláról látja a valóságot, amely alapján ítélni kell, hanem a lelki szenvedést is látja, és így sokkal jobban érzékeli magát az igazságot. Az elmúlt napok egyik legszebb élménye számomra, hogy láttam egy bírót, aki úgy érezte, nagy kegyelemben van része, amikor együtt tud sírni a rabokkal.

Szóval kimegyünk a perifériára, jó?

Tehát azt mondom: egészséges öntudatlanság az, amikor tudjuk, hogy Isten teszi a dolgokat. Imádkozunk és rábízunk magunkat. Bátorság, kitartás és elmenni a perifériára. Nem tudom, ez az én titkom-e, de ez az, ami velem is történik.

Felnőtt – gyerek – nevelés...?

Azon gondolkodtam el mostanában, hogy felnőtt gyerekeinket lehet-e, kell-e még nevelni. Két dolog miatt jutottam az egyértelmű **igen** válaszra. Nézzük előbb, hogy mi a helyzet ezekkel a felnőtt-gyerekekkel.

Ők már majdnem mindent tudnak. Sok mindent jobban, mint mi. Az elektronikus eszközökhöz például biztosan jobban értenek, mint mi. Ebbe nem akarok belebonyolódni, mert még leírni sem tudnám őket, hiszen csak hallásfoszlányokból ismerősek. Az idejüket is biztosan sokkal intenzívebben tudják beosztani, mint mi. Mi már nem tudunk hajnalig fent lenni, és másnap munkába állni. Aztán a hétvégénket sem használjuk már ki olyan intenzíven, mint ők, amibe belefér utazás, találkozások, szülinapi buli?, party?, már nem is tudom, hogy nevezik, de biztosan nem zsúrnak. Mi persze látjuk az érem másik oldalát is valamelyest, és csak kapkodjuk a fejünket, ahogy annak idején a mi szüleink tették a mi pörgésünk láttán.

Ha azonban látunk is némi kiigazítási valót gyerekeink életében, akkor nem kell csüggednünk, mert vannak előttünk jócskán olyan szülői példák, akik felnőtt gyermekeik életének alakulásában is jelentős szerepet játszottak.

A legklasszikusabb példa Szent Mónika. Úgy magam elé tudom képzelni folytonosan imádkozó alakját, ahogy eseng az Úrnál Ágoston fia megtéréséért. Ágostont – tudjuk – dühítette édesanyja illetén rajta csüngése. Neki nagyon ké-

nyelmes volt megbecsült helyzete. Neki nem kellett a változás. Ma is akad ilyen. Sok olyan történetet hallottam már, hogy egy szülő hosszú időn keresztül imádkozott gyermeke házasság vagy papi hivatásáért, és végül megtörténtek a csodák: jó házasság, szép papi, szerzetesi élet.

Egy német házaspár gyermeke egy lélekileg labilis lányt vett el. Nem sokkal a házasságkötésük után az ifjú pár teljesen háttal fordított a szülőknek. A fiatalok egy falusi utca szemközti oldalán laktak a szülők építette házban. Egy összeveszés után egyszerűen nem mentek át hozzájuk. Ilyen hidegháborús légkörből egy hét is sok, egy hónap szinte kibírhatatlan. Ebben az esetben ennél is többről volt szó. Még unoka is született úgy, hogy a nagyszülők nem is láthatták, csak a függönyön keresztül leshették meg. Szívükben a mély fájdalom mellett mindvégig ott volt a nagyon buzgó ima és belső béke a fiatal családdal szemben. Amikor látták őket az ablakból, imádkoztak értük és áldást kértek. **HÁROM ÉVIG TARTOTT.** Az ima és a belső béke nem szűnt meg. És megtörtént a csoda. Átjöttek. Hoztak magukkal egy fehér lapot. A közepére húztak egy vonalat. Azt mondták: „Eddig így volt, ezentúl másként lesz.” Azóta példás nagycsaládi életet élnek. A meny is kigyógyult gyermekkori súlyos sérüléseiből. **IMA, BÉKE, SZENTLÉLEK.** És mi hozzámondhatjuk: Szűzanya, Kentenich atya, Tilmann atya, schönstatti házaspárjaink... Ha a Szűzanya nálunk lakik, nincs reménytelen eset. Kentenich atyától

is azt tanultuk, hogy nem szabad feladni: Istennek ott is van megoldása, ahol az ember már rég semmit sem lát. Tilmann atyától tanultuk, hogy a szeretet fájhat. Ezt már nemcsak a házastársunknál tapasztaljuk, hanem a gyerekeinknél is. Pécsi Rita pedig nem győzi hangsúlyozni sok-sok érzelmi intelligenciás előadásában, hogy mindig lehet változni. Nem vagyunk lezárva. Akkor ez talán a gyerekeinkre is vonatkozik.

Akkor hát rajta: Az ima és a szerető példa a legnagyobb nevelő erő.

Ne szűnjünk meg imádkozni gyerekeinkért. Akkor sem, ha akármilyen úton vannak – legalábbis szerintünk.

Aztán a szerető példa.

Akármilyen nagyok is gyerekeink, néha tapasztaljuk, hogy mennyire gyerekek... Ilyenkor megtehetjük, hogy elfogadjuk őket gyereknek. Nem prédikálunk, hanem segítünk.

Nem mondjuk: megmondtam, hogy oda nem autóval kellett volna menni, ne így gyál annyit, tervezd meg előre...

Ha elakadtak, jó szívvel, jó lélekkel odamegyünk, kihúzzuk a kátyúból, kicseréljük a gumit vagy bármit, és csak annyit mondunk: örülök, hogy segíthetem. Úgy, mint annak idején.

Ha egy ilyen szülinapi valami közben – úgy éjfél után – mégsem érzi teljesen jól magát, nem tudni miért, és csöng a telefon, érte megyünk, és megköszönjük, hogy eszébe jutottunk...

Ott állnak egy bútorral a körút szélén árván, mert mégsem fért be abba az autóba. (Ezt mi persze biztosan előre megmondhattuk volna...) Ha csöng a telefon, értük megyek és kapásból megvan a napi adventi jócselekedet, ráadásul

jó fiatalok társaságban töltöm a péntek délutánomat, amit amúgy nem pont így terveztem el.

De ha megjön este és „szomjas”, akkor (már) nem a patikába megyek el tápszerért... – akkor sem, ha mondhatnám: *felnőtt vagy...*

Hiszem, és egyre inkább tapasztalom is, hogy gyerekeinket az ima és sok szeretet-áldozat adásával talán még jobban neveljük, mint kisebb korokban, vagy ma bármiféle prédikációval. Azt gondolom, legyünk nagyvonalúak, bocsássunk meg, és hozzunk sok örömteli áldozatot értük. Akkor ők is ilyenek lesznek, és kész.

Mindent vizsgáljatok felül és a jót tartások meg!

1. Tessz. 5, 21

Könyvtárnyi irodalma van, a Hogyan csináljuk...? könyveknek. Hogyan legyünk boldogok, hogyan neveljünk gyereket, milyen a jó párkapcsolat stb. Ritka gyöngyszemet találtam minap a könyvtárban, amiről az jutott eszembe: talán ez tetszene Kentenich atyának is. Épp a családeshemény témáját jártuk körül egy csoportban, amikor kezembe került ez a könyv és le sem tettem a következő napokban. **A boldog családok titkai. (Bruce Feilert, Scolar kiadó, 2013.)**

Egyik problémás családi nyaralásukon, a megoldáson törve a fejét, az jutott a szerző eszébe, hogy utánajár: a modern világ, a tudomány, hadsereg, üzleti élet, sport sikeres emberei, mit visznek haza? Mit építenek be a saját családjukba? Mi az, ami másoknak is segítene? Ami többek között megragadott az, ahogy leírja, a különböző jó ötleteket hogyan vezette be, próbálta ki és építette be családjában. Őszintén ír arról is, hogy sokszor nem volt

könnyű rávenni az együttműködésre a feleségét, akit végül is a kezdeti eredmények győztek meg. Nem egy könnyű könyv. A szerző bevallotta is receptkönyvet akart írni. Szerintem sikerült. Több mint 200 ötletet gyűjtött össze Amerika sikeres embereitől, amit hasznosíthatunk a családjukban. Néhány példa:

Kenetnich atya eszményről beszél, itt családi márkaépítésről olvashatunk. Tilmann atya svédasztalt emlegetett nekünk az előadások kapcsán, itt egy remek szakácskönyv hozzá. Számomra egy olyan kézikönyv, amit időről időre lehetek a polcra, ha tanácsalanná válok, vagy csak egy kicsit változatosabbá szeretném tenni a „főztömet”.

Fontos témákat vett be az alapanyagok közé. Ilyen az időbeosztás, idős szülőkről való gondoskodás, testvérek kapcsolata, pénzügyek, szerelem, nagyszülők és unokák, konfliktuskezelés, családi hagyományok. És a szexuális nevelés. Talán ez a fejezet az egyetlen, amit keresztény családok számára átírnék. Fontos szempontokat vet fel és ötleteket ad arra, hogyan beszéljünk őszintén és nyíltan gyermekeinkkel kínos témákról. Ugyanakkor nem a keresztény értékek mentén jelöli ki a határokat. „Mindent vizsgáljatok felül, és a jót tartások meg!” Szóval, szabad jobb ötleteket

keresni, újraírni saját családjuk számára a mi értékrendünk szerint :-). (Tapasztalatokat szívesen megosztunk az Oázis hasábjain.)

Sokat tanultam ebből a könyvből, bár lassan felnőttek már gyermekeink. Egyik ilyen pl, hogy az otthonunk mennyire kifejezi családjukat, kapcsolatunkat egymással és a külvilággal. Mit tehetek, hogy jobban érezzük magunkat? Mindjárt el is pakoltam dolgaimat férjem íróasztaláról... és meghívtam a gyermekeimet egy fagyizásra. Tervbe vettük, hogy átbeszélünk néhány fejezetet a következő hetekben, amiről azt várjuk, a családjuk javára válna.

Nagyon tetszett, hogy semmit nem erőltet (schönstatti szabadság), de sok példát ad arra is, hogy saját családjában

hogyan működnek ezek az új ötletek. Folyton változó világunkban a mai világ nyelvén, modern fogalmakat használva ad remek ötleteket a családoknak. Jó az is, hogy ha egy-egy téma valakit jobban megérint, akkor a könyvben még további forrásokat is talál. Szívből ajánlom nemcsak a családmenedzsereknek, hanem azoknak is, akik a család mellett a munkahelyükön is szívesen újítanak.

És egy idézet a könyvből: „Legtöbb embernek, vagy hihetetlen karrierje és átlagos családja, vagy csodálatos családja és átlagos munkája van. Ha mindkettőt akarod, akkor ugyanennyi szenvedélyt és energiát kell befektetned a családjodba, mint a munkádba. Nem borulhat fel az egyensúly.”

Hideg napokra melegen ajánlom!

Atél egyik kellemes, vagy épp kellemetlen velejárója, hogy általában többet eszünk. Sok ünnep és ünneplésre alkalmas adó esemény van, jót tesz lelkünknek a kinti hidegben a falatozás a benti melegben, télen kalóriadúsabb ételeket is fogyaszthatunk, hiszen a szervezetünk a hidegben több energiát használ fel. Élvezzük ki a téli étkezés örömeit finom **téli receptekkel**.

Régen alapvetően a nyári és őszi terményeket fogyasztották télen. **Kolbász, szalonna és hús** jutott az ünnepnapokra, és a gazdagabbaknak. A **kocsonya** a csontok közt is ható finom, húsos egytel. A zsír elegendő kalóriát nyújtott,

a savanyú káposzta segítette a szervezet zsírháztartásának helyreállításában. **A hüvelyesek, diófélék, alma, körte, aszalt gyümölcsök, kompótok** segítségével pótolták a vitaminokat, ásványi anyagokat. A legfontosabb alapanyagok a **burgonya és a káposzta**, édesség pedig a házi készítésű lekvár, méz volt.

Ma már más a helyzet. Természetes számunkra, hogy minden időben szinte mindent megvásárolhatunk. Bár az import zöldségek és gyümölcsök íze és minősége általában nem éri el a szezonális termékekét, kárpótolnak valamelyest. Ám a messzi földről érkezett alapanyagok helyett sokkal nagyobb hasznát vehetjük

télen a nyári befőzés eredményeinek, konzerveknek és a mélyhűtőben felhasználásra váró alapanyagoknak, és természetesen a téli zöldségeknek (**bab, borsó, lencse, sárgarépa, cékla, káposztafélék, dió, mandula**) és gyümölcsöknek.

Táplálkozunk egészségesen, az ilyenkor gyakoribb túlkapásokat tartsuk lehetőleg kordában. Igyunk sok folyadékot, főleg teát (citromfű, csalán, orbáncfű, borsmenta, gyermekláncfű), ami segíti a szervezet tisztulását. Az egészséges életmód, a rendszeres méregtelenítés segít a „téli bűnök” jóvátételében.

A téli levesek nagyon tartalmasak, ízletesek, és a meleg nemcsak testünket, de lelkünket is felmelegítik.

A következő **TÉLI KÁPOSZTALEVES** egy kimondott vitaminbomba. Nagyon jó gyógyír lehet téli megfázások ellen, és azok megelőzésében is segíthet. Ráadásul tuti egyszerűen összedobható.

Hozzávalók: 1 l zöldséges alapleves, 5 dkg árpagyöngy, 10 dkg fekete vagy fodros káposzta, 2 db közepes burgonya, 2 szál póréhagyma

Elkészítés: Az alaplevest forrásponytig felmelegítjük, ebben az árpagyöngyöt 20 percig, fedő alatt rotyogtatjuk. A krumplikat falat nagyságú darabok-

ra, a póré 1 centis szeletekre felvágjuk. A káposztát vékonyan felszeleteljük vagy legyaluljuk. A krumpli és póré darabokat a leveshez adjuk, 10 percig puhára főzzük. Beleszórjuk a káposztaleveleket, fedő alatt további 5 percig főzzük. Melegen tálaljuk sajtos pirítóssal vagy pogácsával.

Az egészséges étrend egyik fontos tényezője a gyakori salátafogyasztás. A saláták többsége nem csupán gyorsan és egyszerűen elkészíthető, de egészséges is, főleg ha sok és különböző zöldséget alkalmazunk.

ALMÁS CÉKLASALÁTA

Hozzávalók: 25 dkg főtt cékla, 1 alma, 1 kis fej lilahagyma, 1 ek olívaolaj, 1 tk római kömény, 1 marék koriander, fél citrom leve.

Elkészítése: A céklát és az almát felnegyedeljük (az almát kimagozzuk) majd nagyon vékony szeletekre vágjuk. A lilahagymát felszeleteljük. Egy nem túl mély salátás tálon a felvágott szeleteket elrendezzük. Elkeverjük a citromlevet az olívaolajjal, római köménnyel és aprított koriander levelekkel. Az öntettel meglocsoljuk a salátát.

MUSTÁROS CÉKLASALÁTA ZÖLDBABBAL

Hozzávalók: 3 ek olívaolaj, 1 ek vörösborecet, 1 ek narancslé és fél narancs reszelt héja, 1 póréhagyma aprítva, 2 ek magos mustár, 20 dkg zöldbab, 4 kisebb főtt cékla, 10 dkg kecskesajt (elhagyható vagy helyettesíthető)

Elkészítés: öntet – az olívaolajt elkeverjük a narancslével, narancshéjjal, hagymával és mustárral. A zöldbabot forró víz felett megpároljuk, majd elkeverjük az öntet kétharmadával. Két

tányéron elrendezzük a céklát és a zöldbabot, morzsált sajttal megszórjuk és leöntjük a maradék öntettel.

A VÖRÖSKÁPOSZTA, ALMA ÉS ÁFONYA SALÁTA egy totális vitaminbomba, hiszen szinte minden alkotóelem a szuperételek közé tartozik.

Hozzávalók: 5 dkg aszalt vörös áfonya, 1 ek almaecet, 0,5 dl dióolaj, só, őrölt bors, 2 szál tárkony, 1 kis maréknyi petrezselyemzöld, 1 kisebb vöröskáposzta (50 dkg), 2 db alma, 5 dkg dióbél felek.

Elkészítés: A tárkonyleveleket lehúzzuk a szárról, majd felaprítjuk. A káposzta külső leveleit eltávolítjuk, vékonyan felszeleteljük – a torzsát vágjuk ki (de ne dobjuk el, tele van vitaminnal!). Az almákat kettévágjuk, magtalanítjuk, majd vékony szeletekre vágjuk. Egy salátatálban elkeverjük az almaszeleteket, káposztacsíkokat, áfonyát és a dióbeleket. Az olajat elkeverjük az ecettel és az aprított tárkonnal, ízlés szerint sózzuk, borsozzuk. Ráöntjük a salátára. A salátát megszórjuk, elkeverjük, és legalább 1-2 órán keresztül hűvös helyen puhulni hagyjuk.

És végre az édesség: a roppant egyszerűen elkészíthető **ASZALT SZILVÁS BROWNIE** egy téli finomság – mivel nincs benne vaj, így alacsony a zsírtartalma, cukor helyett fruktózt és aszalt szilvát alkalmazunk, az étcsoki pedig egészséges is.

Hozzávalók: 20 dkg aszalt szilva, 10 dkg étcsoki, 3 tojásfehérje, 10 dkg fruktóz, 7 dkg liszt, 0,5 tk só, 0,5 tk vanília kivonat.

Elkészítés: A sütőt 180 fokra beállítjuk. Egy kb 18-20 cm-es tepsit kibéle-

lünk sütőpapírral. Az aszalt szilvát magtalanítjuk, és egy robotgéppel pürésítjük. A csokoládét darabokra törjük, majd vízfürdőben megolvasztjuk, hűlni hagyjuk. Egy robotgéppel eldolgozzuk az aszalt szilva pürét és a csokit, majd hozzáadjuk a többi alapanyagot. 2-3 percig tovább turmixoljuk. A keletkezett masszát óvatosan átöntjük egy tepsibe, egy lapos lapáttal elsimítjuk, és kb 45 percig sütjük. Akkor jó, ha kemény a teteje – de ne legyen égett!

A fahéj és a méz nagyon passzolnak egymáshoz, a téli édességek fő alapjai. A **FAHÉJAS MÉZES KEKSZ** egy gyorsan és egyszerűen elkészíthető aprósütemény, amely remek teázáshoz, kávézáshoz, tízórára a suliba – de ünnepi alkalmakra is könnyen módosítható vagy dekorálható.

Hozzávalók: 20 dkg teljes kiőrlésű liszt, 1 tk őrölt kardamom, 1 tk őrölt fahéj, 1 tk őrölt szegfűszeg, 1 tojás, 12,5 dkg hideg vaj, 10 dkg darált mandula (vagy dió), 7,5 dkg méz, 1 csipet só. Keverjük el a lisztet, fűszereket és a sót. Adjuk hozzá a tojást, mézet, mandulát, és reszeljük bele a vajat. Gyúrjuk sima tésztává, majd nyújtjuk ki kb. 1-2 cm vastagra. Szaggassunk ki különböző formákat, 180 fokra előre melegített sütőben süssük 10 percig, majd egy fém rácson hagyjuk a kekszeket kihűlni.

Ebbe a számba a **bort** a dél-balatoni régióból választottuk:

Mikulás napjától vásárolható meg a: Konyári rosé 2015.

Merlot, sauvignon és franc rozéra szüretelve. Az ízeleők szerint: üde, redukzív házasítás, sok gyümölcsvel, a fajta fűszereivel.

Van boruk

Hálásan köszönjük a Jóistennek és a Szűzanya közbenjárásának

- ❖ az óbudavári zsinatot és az új jelmondatot: Irgalmas tekintetedtől újjászületek
- ❖ a gyermeket váró családokat, különösen a leendő édesanyákat
- ❖ Péter diakónust, aki pappá szentelésére készül
- ❖ mindazok áldozatkész munkáját, akik elősegítik mozgalmunk működését
- ❖ azokat a testvéreinket, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a kegyelmi tőkébe,
- ❖ házastársunkat és gyermekeinket
- ❖ a Kárpátalján csirázó kicsi magocskákat.

Gólyahír

Örömmel adjuk hírül, hogy 2015. november 21-én megszületett harmadik gyermekünk, Balogh Hanka Luca.

*Balogh-Palásthy Család
(Anna, Ákos, Sára Gellért, Hanka)*

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanya közbenjárását,

- ❖ hogy a régiók és családcsoportok megújuljanak, felfrissüljenek, és gyümölcsöző munkát végezzenek
- ❖ hogy bőséges áldás kísérje a CSAK 12. és 13. évfolyam családjait, valamint az újonnan indult szövetségi és apostoli évfolyamokat
- ❖ hogy a budapesti leányszentély felépülhessen
- ❖ hogy áldja meg az új vezető házaspárok tevékenységét
- ❖ betegséggel és nehézséggel küzdő családjainkért, hogy megélhessék a kánai menyegző csodáját
- ❖ hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeket
- ❖ hogy az Óbudavári központ működéséhez szükséges feltételek továbbra is biztosítottak legyenek
- ❖ a papi, szerzetesi és családi hivatásokért
- ❖ hogy minden megfogant gyermek megszülethessen
- ❖ a világ békéjéért.

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszám)

Amilyen az apa-kép, olyan az Isten-kép

3 éves gyermekemet kérdezem:

- Csenge, szerinted mit csinál a Jóisten egész nap?
- Biztosan ül a számítógép előtt az irodában.

Csenge 3 évesen:

- Anyuka, meg kell fésülni a hajamat. Nagyon szőke.

Csenge 3 évesen:

- Azért vannak gyerekek, hogy ne csak felnőtt zene legyen, hanem gyerek zene is.

Csenge 5,5 évesen:

- Benyó most van abban a hisztis korszakban, mint én tavaly.

Csenge 5,5 évesen:

- Anya, mindig figyelmeztessél, hogy olyan aranyos legyek, mint kiskoromban!

Halottak napja körül a halálról, Mennyeországról beszélgetünk.:

Dorka, 9 éves:

- Az lesz a rossz, amikor én a Mennyeországban leszek, az Anyu meg még csak a tisztítóútzben.

Schönstatt hírek

Az őszi folyamán tizenöt hétvégi program és egy családnapos hét került megrendezésre Óbudaváron.

Két zárandokcsoportot fogadtunk a Házaspárok útján.

A novemberi önkéntes munkanapon nyolcan vettek részt. Lebontották a kápolna előtti sátrat, védett helyre tették a padokat és a Diós kertben elvégezték az őszi munkálatokat. Köszönjük szépen a munkájukat.

A Diós Ifjúsági Turistaház udvarában lévő pajtaépület betonkoszorút és új tetőt kapott, mert a régi már balesetveszélyessé vált.

Kedves Családok!

Mozgalmunk növekedését látva el-
érkezettnek láttuk az időt, hogy
a régiók helyzetét áttekintsük.
Egyeztettünk a korábbi régiófe-
lelősökkel, akik közül többen évtizedek
óta végezték áldozatos munkájukat, és
többen is jelezték, hogy szívesen átad-
nák a stafétabotot újabb házaspároknak.
A vezetéssel kapcsolatban megfogal-
mazztunk néhány új szempontot is: A jö-
vőben a régióvezetők megbízatása három
évre szól. A régiók vezetését két-három
házaspárból álló munkacsoportok fog-
ják végezni, a vezető házaspárokat mun-
katársak segítik. A korábbi négy régió
mellett kialakítottunk egy ötödik régiót
– a „Dunán inneni” régiót – is, amihez
az alföldi és észak-magyarországi csalá-
dok tartoznak.

Miután felkérésünkre nagyszívú és
bátor igent mondtak, az elkövetkező há-
rom évben e házaspárok fogják vezetni
a régiókat:

500 000 Ft támogatást nyertünk a
NEA normatív támogatás pályázatán.

A Darányi Ignác terv keretében az Új
Magyarország Vidékfejlesztési Program
2007–2013. támogatásával az egyesüle-
tünk egy Renault Trafic típusú kilenc
személyes gépjárműhöz jutott. A gépkoc-
sit a tömegközlekedés hiányosságainak
pótlására, a családnapi és az egyesület
egyéb programjainak, feladatainak lebo-
nyolításához és azok igénybevételének
megkönnyítéséhez használjuk.

ÓBUDAVÁRI RÉGIÓ:

Gyuk Balázs és Katus,
Vissi Géza és Edit,
Krámlí Péter és Krisztina

SOPRONI RÉGIÓ:

Wangler Ottó és Kati,
Fehér Zoltán és Marika,
Tóth Zoli és Viki

PÉCSI RÉGIÓ:

Abai Tibor és Zsuzska,
Radnai István és Márti

BUDAPESTI RÉGIÓ:

Makó Csaba és Piroska,
Magyarkúti József és Judit,
Lőw Péter és Helga

DUNÁN INNENI RÉGIÓ:

Hortobágyi Tibor és Ági,
Litkei Zoltán és Andi,
Szili Zsolt és Ilus

Kérjük, kísérjétek munkájukat imával,
és segítsétek Őket! A jó Isten áldja meg

munkájukat, amit hálásan köszönünk
Nekik!

Mozgalmunk növekedése és korunk
gyors változása új kihívásokkal szembe-
sít minket. A gyakorlatias ügyintézés,
a sokszor nagy mennyiségű adat keze-
lése komoly feladványt ad számunkra.
Többször tapasztaltuk azt, hogy nem,
vagy nehezen tudjuk elérni a közösség
tagjait, mert nem rendelkezünk napra
kész elérhetőségekkel. Minderre válaszul
egyszerre szeretnénk bizonyos területe-
ken a személyes kapcsolattartásban elő-
relépni, más tekintetben pedig a techni-
ka adta lehetőségeket kihasználni.

Mindezért az ismétlődő adatkérést
csökkentendő, az ügyintézését egysze-
rűbbé tevő, a továbbiakban a közösség
életének praktikus vonatkozásait segítő
adatkezelés létrehozásába vágtunk bele.
Az ezt szolgáló technikai feltétel kialakí-
tása az utolsó szakaszába ért.

Ehhez kapcsolódóan a családnapiokra
való jelentkezés folyamatát is szeretnénk
megújítani és időben későbbre tolni.
A 2016-os családnapiokra való jelent-
kezést már az interneten keresztül, egy
jelentkezési űrlap kitöltésével jövő év ele-
jén, januárban tervezzük. Ahhoz, hogy
gördülékenyen menjen az ügyintézés
természetesen a szükséges információt
és segítséget igyekezünk majd mind
a megfelelő felületen, mind a háttérben
személyes formában biztosítani.

Egyúttal szeretnénk a családnapiok
adott hetére való bekerülést segíteni úgy
is, hogy az eddigi domináns feltételt, a
jelentkezés gyorsaságát kibővítsük, illet-
ve tovább gazdagítsuk.

Részletes tájékoztatást hamarosan fo-
gunk küldeni a megszokott fórumokon
– honlapon, hírlevélen, családcsoportos
levelező-listákon – keresztül.

a JUVENÉ házaspárjai

Zsinat összefoglaló

2015. 10. 24.

DÉLELŐTT

Gertrúd Mária nővér előadása: Nézz rám!

I. Fordítsd ránk irgalmas szemed kegyesen!

A legfontosabb találkozásunk ebben az
évben a zsinat.

A fülünket Isten szívére tapasztjuk, az
ujjunkat a kor ütőerére tesszük. Együtt
szeretnénk vissza és előre tekinteni. Ki-
hívás – mit üzen Isten a jelek, a kor által.
Visszatekintünk a 100 éves jubileumi

ünnepre. Benyomásokat, élményeket, tapasztalatokat hozunk elő.

Salve Regina – fordítsd ránk szemedet kegyelmesen! Mária a béke és a szív királynője, szívszentélyek királynője. A háziszentélyek szigetek a rohanó világban.

Emlékszem egy asszonyra, aki azt mesélte, hogy nehézség volt a szívében a jubileumi ünnepségen, olyan élménnyel érkezett, hogy a Szűzanyára bízta a nehézségeit, de ezek a gondok nem oldódtak meg, és bizonytalanságban maradt. Ekkor találkozott az ünnepségen a Schönstatti kegyképpel, amit körbevittek, és az volt az érzése, hogy a képről a Szűzanya éppen őt nézi. Ez a tekintet azt az élményt adta neki, hogy a Szűzanya személyesen figyel rá, és nem feledkezett meg a gondjairól.

A nehézségek, kudarcok előre is tudják vinni az embert, csak ki kell használni a lehetőségeket.

Nézzünk az elmúlt gyümölcsöző éveinkre:

- fiúk jubileumi tábora
- lányok képzésének beindulása (portréning)
- apostoli nyári hét
- Kentenich pedagógusképzés
- apa hétvége
- tematikus hétvége
- Óbudaváron kívüli hetek (Sopron, Kaposszentbenedek)
- Családszövetség (két évfolyam indul)
- házaspárok útja ünnep
- Ozsvári Csaba példa az egyház számára Rauber érsek: „Kiváló férj és édesapa, hiszem, hogy életpéldája nagy áldás lenne minden katolikus család számára.”

- Bíró László: Magyarország nemcsak a paprikáról lesz híres, hanem a házaspárok útjáról is.
- Kisegyetemi diplomaosztó

II. Előre tekintünk

Nagyon hálásak lehetünk azokért az ajándékokért, melyeket a Szűzanyától kaptunk. Ahova a Szűzanya tekint, ott élet fakad.

Jövőbe tekintés:

Pünkösdkor volt egy konferencia Németországban, ott hangzott el: Schönstatt feltörőben van, az egyházat szeretnénk szolgálni és felvirágoztatni, Ferenc pápa mellett állunk ebben a hivatásban. Schönstattnak kimondottan pedagógiai karizmája van ebben a folyamatban.

A Szűzanya ránk néz és megéltük, hogy rajta keresztül Isten szeret minket, szüksége van Ránk. A pápa az irgalmaság rendkívüli szentévé hirdette meg a 2016-os egyházi évre.

Menjünk Krisztus iskolájába. Az irgalmas samaritanus története: a kirabolt, földön fekvő, megvert zsidó ember mellett elmegy egy pap (aki tisztátalan lesz, ha az Istennek bemutatandó szertartás előtt vérrel érintkezik) és egy levita, akik nem segítenek. A samaritanus, aki a szomszéd nép tagja, és nem a segítségre szoruló zsidó táborába tartozik, gondoskodik a sebesültről. A szeretet parancsa alapján feltesszük a kérdést: ki a felebarát?

Tekintsünk az irgalmasságról más példákat is:

Egy asszony nehéz helyzetében Kentenich atyához fordul. Öngyilkosnak kell lennem, hogy megmentsem a család-

mat. Kentenich azt a tanácsot adja, hogy nem kell ilyesmit tennie, mert meg fognak menekülni, a vagyonuk nem marad meg, de a becsületük és az életük megmarad. Így is lett, Angliába menekülnek, elvesztik a vagyonukat, de az életük megmenekül. Az asszonynak egy erős idegrendszeri betegsége azért visszamarad.

Egy ember nagyon zaklatott volt és nehéz személyiségű. Úgy kell elfogadnom magam, ahogy vagyok. Meg kell tanulnom a legjobbat kihozni ebből. „Egy férfi, aki a társadalomban vesztes volt, az életét a kezébe vette és megfordította a sorsát.” Létrehozott egy kisvállalkozást és talált magának feleséget.

A pápa Kis Szt. Teréz szüleit, Louise és Zélie Martint szentté avatta éppen okt. 18-án.* Előkerült a házaspár levelezése, aminek segítségével bepillantunk a házaspár bensőséges kapcsolatába. Az apa levele a feleségének (Louise Martin):

„Ahol most vagyok, nem érzem jól magam, olyan vagyok, mint egy partira vetett hal. Egész nap nálad vagyok, így elviselhetőbb, hogy külön vagyunk, nem tudnék így élni. Gyújtottam érteket egy gyertyát.”

Az asszony (Zélie Martin) vállalkozó volt, sok munkája volt, sok pénzt keresett, így jómódú családként éltek. Azt mondta az asszony: „Túl sok a munkám, nincs időm meghalni...”

Házaspárként sokat segítettek szükség szerű embereken.

Fordítsd ránk irgalmas tekintetedet.

Hogy működik ez a hétköznapokban?

Kedves Schönstatti felelősök! Néha az a munkánk, hogy személyes kapcsolatot ápoljunk.

Nézz rám irgalmas szemekkel, szeretettel. Fordítsd rám irgalmas tekinteted – ez kihívás házaspároknak és más kapcsolatokban is: újrakezdeni, késznek lenni a megbocsátásra. Szív emberek vagyunk! Késznek kell lennünk a szívünk mélyéből megbocsátani! Ha nem bocsátunk meg, a kapcsolat lebénul. Előbb bocsássunk meg, mint az utolsó pillanatban.

Egyszer egy házaspár Németországban farsangra készült. Ott ez nagyobb ünnep, mint felénk. Az asszony édesapja nemrég halt meg. Megegyeztek, hogy ezért nem mennek el ünnepségre, hanem otthon ünnepelnek. A férfi mégis elment egy kis időre, végül csak sokára érkezett vissza. Nem szólt a feleségének semmit, nem kért bocsánatot, hogy nem tartotta be az ígéretét. Nehéz volt a ez a helyzet az asszonynak. Ennek a férfinak nehéz gyerekkora volt, és máskor is volt már, hogy komolyan megbántotta a feleségét. A halálos ágyán hosszan megölelte a feleségét, és minden vétkéért bocsánatot kért.

(folytatjuk)

A hónap 18. napján...

Sok évforduló, megemlékezés napja áll a naptárunkban, és ezek a napok mind valamire emlékeztetnek bennünket. Ilyenkor szeretünk ünnepelni, és gondolni arra az eseményre, ami meghatározó részévé vált életünknek, amikor megváltozott az élet.

1914. október 18-án is született valami, és megújulást hozott mára több ezrek életében. megszületett akkor az első szeretetszövetség Kantenich atya, az oltalma alatt álló fiúk és a Szűzanya között. Azóta minden hónap 18. napján erre gondolunk, és szívünk ujjong, hiszen bennünket is meghívott a Jóisten erre a szövetségre.

Kantenich József megalapította a Schönstatt közösséget, a mi lelki otthonunkat, ahol nevelkedünk és családdá formálódunk.

Meghívunk benneteket, kedves Schönstatti Családmozgalom és Ifjúsági Mozgalom a közös ünnepre, a hónap 18. napjára, amikor Budapesten összejön a Schönstatt Család és szentmisével, együttléttel hálát ad a Szűzanyának.

Helyszín: Budapest-kelenföldi Szent Gellért plébánia (1115 Bartók B. út 149.; a Kelenföldi állomásnál, a 49-es villamos végállomásánál van).

Részletes információ: minden hónapban facebook-on, levlistákon érkezik.

Kedves Lányok!

Az idei jelmondatunkra mint a Szentlélek ajándékára tekinthetünk. Felkészülve az általában nehéz és fáradtságos munkára érkezünk Óbudavárra, a 2015/16-os év jelmondatának megválasztására. Idén azonban valami hihetetlen egységet éltünk meg magunk között, s ennek eredményeképpen rekordidőn belül megszületett jelmondatunk:

„BÁTRAN KÜZDJ A SZÍVEKÉRT!”

Hamar egyértelművé vált, hogy mindannyian egy cselekvésre ösztönző jelmondatot szeretnénk. Olyat, ami erőt ad, ösztönöz és jóra buzdít a hétközna-

pokban. A tavalyi jelmondatunk kifejezte, hogy a jubileum ünnepe új erőt adott nekünk, és a szeretetszövetségben Mária támogatásával újra elindulhatunk. „Általad megerősödve indulunk”

Az idei jelmondatunk ehhez kapcsolódik. Elindultunk, és bátran léphetünk a többiek közé. Nem kell félnünk, hiszen biztos helyről, az Atyától indulunk, ő támogat minket. Nem vagyunk egyedül, Mária velünk van, és vele erősek vagyunk.

Célunk a szívek megnyerése. Ez egy nemes cél. Megnyerni az emberek szívét a Jóisten és a Szűzanya számára, s ezzel megmenteni őket.

Meghívást kaptunk Istentől, küldetésünk szembeszállni a rosszal és a közömbösséggel. Mindezt nem erőszakosan, hanem szeretetből. Életpéldánkkal szeretnénk vonzóvá tenni a kereszténységet mások számára. Szeretnénk megmutatni, hogy Isten közelében élni jó! Csendben harcolunk, jelenlétünkkel, kisugárzásunkkal, imáinkkal. Jókedvünk, becsületességünk és szeretetünk a fegyverünk.

Isten szólít minket. Fontosak vagyunk, feladatot bízott ránk. Mi pedig szívesen küzdünk egymásért és máso-

kért. Közös célunk közösséggé formál minket, a szívekért küzdők közösségévé. Erősít minket a tudat, hogy értünk is küzd valaki, és így senki nem veszhet el. Mindenki saját eszközeivel, személyiségével, szabadon harcol. S így tanúságot téve a mindennapokban részesek lehetünk a szívek átalakulásának csodájában. Isten így küldd minket, mi pedig egymást és magunkat biztatjuk: Bátran küzdj a szívekért!

A zsinaton részt vett lányok nevében:
Szelestei Hanna

Hivatásom címmel hétvége lányoknak: február 5–7.

Lányhétvége: Óbudavár április 8–10.

Táborok: rövidesen pontos információkkal a facebook-on, e-mailen és a honlapon keresztül értesülhettek. Érdeklődni és jelentkezni schonstatt.lanymozgalom@gmail. e-mail címen lehet

Összeállt a 2016. évi Ifjúsági Világtalálkozó szervező csapata. Még keressük a legkönnyebb, olcsóbb és egyszerűbb megoldást az utazásra és az ott létünkre. Az biztos, hogy lesz schönstatti szervezés. 2016 január-februárban már lehet jelentkezni. A lányok és fiúk honlapján, facebook-on, levelező listákon fogunk további információt adni. A találkozó időpontja: 2016. július 20–31.

Fiúzsinat

November 27–29-én tartottuk zsinatunkat Óbudaváron. Jelmondatunk a 2016-os évre:

**NÖVEKEDJÜNK KÖZÖSSÉGEBN
AZ ALAPOKHOZ HÜEN!**

Az idei zsinat egy különleges felütéssel kezdődött: Csermák Tomi látogatott meg péntek este minket, hogy beszél-

gessünk a **tisztaság** kérdéséről. Nagyon sok jó gondolat hangzott el, s megfogalmaztuk, hogy ezeket a gondolatokat szeretnénk beépíteni Mozgalmunk lelkeségébe.

Beszélggettünk a Fiúmozgalom **eredményeiről** és **sikereiről**, amelyeket az elmúlt évben, időszakban értünk el, aztán pedig arról, hogy hol tartunk, és merre

kell mennünk. Nagy egység alakult ki, mikor megfogalmaztuk, hogy a **Nagy-táborban** elért eredményeket tovább kell vinni, s nem szabad elveszíteni a **megszólított fiúkat**.

Szeretnénk, ha a közösségnek az az **ereje**, amelyet mi itt, a Fiúmozgalomban megtapasztaltunk, elérhetővé válna mások számára is. Szeretnénk, hogy a Mozgalom mindannyiunk **lelki fejlődését** szolgálja a közösség megtartó ereje által. Így fogalmazódott meg bennünk először csak a vágy, később az elhatározás, hogy régiós szinten is több programot szervezzünk. Először még nem feltétlen hosszút és lelkit, az elején inkább még csak közösségépítőt. Fontosnak tartjuk, hogy kialakulhasson egy olyan **vezetői réteg** a régiók élére, akik által a hatékony kommunikáció is megvalósulhat, s a kezdeményezés konkrét tettekben valósul meg.

Ezt tükrözi jelmondatunk első fele:

NÖVEKEDJÜNK KÖZÖSSÉGBEN...

A növekedés ugyan új kihívásokkal jár, ám mi szembenézünk ezekkel, erősödni szeretnénk általuk úgy, hogy hűek maradjunk a Mozgalom által képviselt értékekhez. Hiszen tiszteljük s becsüljük elődeink munkáját: különlegesen szép az, ahogyan a Fiúmozgalom huszonöt éves történetében a Szűzanya gondoskodó keze és az arra hivatott fiatalok munkájának gyümölcsképpen egy ilyen élő Mozgalom jöhetett létre. Ezt az együttműködést megbecsülve szeretnénk a fent említett változásokat megvalósítani, hogy mindeközben hűek maradjunk a Fiúmozgalom lelkiségéhez, a Schönstatt-mozgalom **szellemiségéhez**, Ken-

tenich atya karizmájához és az **Egyház** törvényeihez.

Ezeket a törekvéseket és gondolatokat fogalmaztuk meg jelmondatunk második felében:

...AZ ALAPOKHOZ HŰEN.

Mozgatott minket az a gondolat, melyet Kentenich atya oly hangsúlyosan kijelentett, hogy minden nemzedéknek újra és újra meg kell hódítania Schönstattot, ám ezt mi az elődeink és az alapítónk által megvalósított értékek megtartása mellett szeretnénk megvalósítani. Hiszen csak szilárd alapokra lehet építkezni, s ha már létezik ez a szilárd alap, oktalanság lenne ezt figyelmen kívül hagyni.

Mindehhez kérjük a Ti imáitokat, s a Szűzanya pártfogását, hogy ez a gyümölcsöző növekedés a közösségünkben fennmaradjon úgy, hogy hűek maradjunk alapjainkhoz!

A jelmondatához íródott imádság is. Imádkozzatok velünk!

Istenünk!

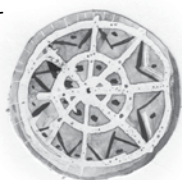
Hálát adunk közösségünkért!

Kérünk, segíts minket céljaink és küldetésünk megvalósításában!

Add, hogy a kihívások által növekedni tudjunk az irántad és embertársaink iránt való szeretetünkben!

Alakíts bennünket új emberré, hogy gazdagítani tudjuk közösségünket, és adj nekünk nyitottságot, hogy mások is közösséget találhassanak nálunk.

Védj és oltalmaz minket, gyermekeidet, és add, hogy utunkat együtt járva növekedjünk közösségben az alapokhoz hűen. Ámen.

Programjaink a jövő évben

Szövetségstálkozó: február 12–13.

Találkozási lehetőség azoknak, akik már szeretetszövetséget kötöttek, s alkalom arra, hogy elmélyítsük a szövetségünket.

Régiós hétvégék:

– Veszprém: február 26–27.

– Budapest, Pécs: az időpont még alakul

Táboraink:

– Felső tábor: június 25. – július 2.

– Alsós tábor: július 3–9.

– Középiszkolás tábor: július 17–24.

– Döglesztő (vándortábor): augusztus 8–14. (14 éves kortól)

Fáklyás futás: július 9.

Péter papszentelése után Budapestről Óbudavárra futunk az újmisére. A futást felajánljuk Péterért és a Schönstatt-atyákért, a budapesti Schönstatt-szentély megépüléséért és a schönstatti ifúságért.

További információ:

fiuk.schoenstatt.hu

schoenstattifiumozgalom@gmail.com

facebook.com/MagyarSchonstatti

Fiumozgalom

Hepehupa

Elmlékszem, januárban szörnyen félelmetesnek nézett ki ez az időszak. Olyan sírás és fogcsikorgatással telinek. Ahogy akkor írtam: egy megmászhatatlan, hatalmas hegy. Most pedig benne vagyok. Nyakig elmerülve, már egy jó hónapja. Előtte sem unatkoztam, végeztem a feladataimat, hogy minél több esélyem legyen a „túlélésre”. És lám, eddig működik. Na jó, néha elmerülök egészen. Kicsit fuldoklok. Viszont már látom, hogy reális fölérni erre a csúcsra. Vannak részek, ahol a rengeteg fenyvesből kilátok, és szinte tátva marad a szám a csodálkozástól. Mesés! Gyönyörködöm, és megyek tovább. Lehetőleg őrizve a szívemben a képet.

Muszáj meríteni, töltsd meg, hiszen máshogy nem megy. Legalábbis nekem. Mindig adott valami: egy kis zene, egy baráti beszélgetés, egy edzés, egy napstütes biciklizés, egy családi vacsora, ima, egy vasárnapi szentmise. Ilyenkor érzem, és nem csak tudom, hogy nem pusztán a tanulás, az államvizsga létezik, hogy annyi minden van, ami fontos! Sőt, fontosabb. Fölnézek a tanulandó jegyzeteimből, kitekintek – léleknyitogató. Tényleg nem kell sok: szívvel és jelenlévősen. Úgy igazán. Mert így az igazi.

Persze máskor meg elfelejtem ezeket az örömeket. Göröcsölök, taposom a mókuskereket, azon rágódva közben, hogy lehet, nem a megfelelő helyen gürizek.

Elönt a tehetetlenség: csak rohangálok a ketrecemben, félve, hogy beleőrülök. És akkor egyszer csak valaki szól, egy kedves barát, hogy nézzek ki. Álljak meg és nézzek ki abból a ketrecből. Megint a léleknyitogatás.

Hullámszik: hepék és hupák. Ha nem akarom, akkor is lehúz egy idő után valami. Aztán egyszer csak megint nehéznek tűnik minden. A hegy megmászhatatlannak, a ketrec fojtogatónak. Hömpölyög a kétségbeesés fellege. A gonosz. Ő nagyon tudja, hogy mikor és hova kell nyúlnia. Picit belepiszkál jókor jó helyen az ember lelkébe, és el is éri a célját. Szinte minden reggel megpróbálja. Aljas módon, az első álmos, félig még öntudatlan állapotú gondolataimba belecöppenti az ő kedvenceit. Döbbenetes ez a harc – épp hogy kinyitom a szemem, és már ugrik! Leselkedik és támad, ahol ér. Módszeresen. A kapcsolataimba is igyekszik befúrni magát. Csepegteti a mérget, aztán röhög a markába.

Mégis, milyen jó, hogy dönthetünk! Nem holmi játékszerek vagyunk a mindenség közepén, hanem szabad emberek. Ami persze sok nehézséggel is jár. De bérmaanyámtól már belém vésődött a mondat, hogy ami szép, az nehéz. Így a szabadságunk is. Milyen jó, hogy dönthetek úgy, minden reggel, a mérgező gondolatfoszlányok ellenére is, hogy elkezdem! Hogy belevágok. Milyen jó, hogy az Isten arra hív, hogy mindig újra kezdek! Sőt, még felállni is segít – nem vagyok egyedül. Milyen jó, hogy tudunk növekedni, erősödni az Úr kezét fogva! Vele lépegetni az úton.

Nekem kell döntenem, Ő nem fog engem sehová odaráncigálni. Nem ken-

hetek Rá mindent. Döntenem kell és csinálni. Minden nap. Újra és újra. De azt hiszem, abban biztos lehetek, hogy rajtam tartja a szemét. Ha pedig akarom, a kezemet is megfogja.

„Isten kezéből jövünk, és mindig oda esünk vissza.”

Amikor már csak a zuhanás félelme marad. Azt érzem, hogy esek megint vissza, hogy megint nem sikerült előre lépni, hogy megint kudarcot vallottam, hogy megint egyedül maradtam... És akkor, mikor már mindenütt fáj, sajog a magány és tombolnak a kérdések, akkor belepottyank megint az Úr Tenyerébe. Talán addig is ott voltam, de ekkor észreveszem megint. Nem nagy kilengések ezek. Inkább a bizonyosság. Talán ez az, ami érlelődik ezek által. Hogy lépjek a hit ösvényére.

Sokszor elképzelem, hogy ilyenkor Ő végtelenül jóságosan, szeretettel és türelmesen mosolyog rám: „Örülök, hogy összekapaszkodott újra a tekintetünk.”

Egyszerűen azt kéri, amit a tanítványoktól: „Vesd ki a hálót!” Én persze rögtön azzal jövök, hogy de Uram... Miért a de? Hisz a Végtelen Isten hív erre a halászatra! Csak nem gondolom azt, hogy Vele sem fog menni?! Fölül kell kerekednem a saját kudarcaimon. Túllépni a határait. Kinyitni a lelkem.

Szóval ez történik mostanában. Léleknyitogatások. Kukucskálás a Végtelen felé.

Ozsvári Csaba

Templomkapu részlete (Királyok imádása)

Ozsvári Csaba 2007–2009, rézdomborítás

„A Szent Család előtt hódoló három király alakja látható, akik közül az első – mintegy kép a képben – Szent István király, aki a magyar koronát tartja a kezében, és ajánlja fel Szűz Máriának... Szent Istvánt élete utolsó szakaszában látjuk, hűen a koronafelajánlással kapcsolatos magyar történelmi hagyományokhoz. A bölcsek hódolatát a Szent Család különleges ábrázolása teszi teljessé. Szűz Mária a középkori *Bölcsesség Széke* ábrázolásokat követve tartja ölében Szent Fiát, aki már magán viseli megváltó kereszthalálának sebhelyeit és jobb kezében uralkodói pálcaként tartja a kereszt jelét. Az Üdvözítő bal kezének áldó mozdulatával fogadja Szent István király hódolatát. Szűz Mária Jézus vállán, Szent József a trónszék támláján nyugtatja kezét, ezek a mozdulatok foglalják a három alakot családias egységbe. A betlehemi jelenet hagyományos állatfigurái közül egyet se láthatunk, ezek helyett az áldozati bárány teszi még hangsúlyosabbá a jelenet teológiai és ikonográfiai komplexitását. A kapu oldalzáró cikkelyes motívumai a csempekopácsi templom kapuzatának bélietmintáját idézik.”

Kovács Gergely

2016. évi jelmondat:

Irgalmas tekintetedtől újjászületek

